

ตารางที่ 4.13 รูปแบบการผสมพันธุ์ (ร้อยละ) กรณีจังหวัดอุบลราชธานี

ข้อมูล	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	เฉลี่ยรวม
ใช้พ่อพันธุ์	75.8	93.2	90.9	90.9
ผสมกันเองในฝูง	45.2	64.4	70.5	63.6
เลือกพ่อพันธุ์ผสม	32.3	33.9	25.0	30.9
ผสมเทียม	21.0	6.8	9.1	12.7

ตอนที่ 3 การตลาดโคพื้นเมือง

4.12 แหล่งที่ซื้อโค

ส่วนใหญ่จะซื้อโคจากผู้เลี้ยงโคในหมู่บ้านด้วยกัน เนื่องจากไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายในการเดินทางและรู้ประวัติของโคอยู่แล้ว อย่างไรก็ตามก็มีบางส่วนที่เลือกซื้อโคจากตลาดนัดโค-กระบือ เพราะถือว่ามีโอกาสในการเลือกเพราะต่อรองราคาได้มากกว่า ราคาที่ซื้อเฉลี่ยตัวละ 7,509 บาท มีข้อสังเกตว่า กลุ่มที่เลี้ยงโคมากกว่าจะซื้อโคได้ในราคาที่ถูกลงกว่า ทั้งนี้เพราะเป็นการซื้อเหมาฝูง ทำให้ซื้อได้ในราคาที่ถูกลงกว่าซื้อรายตัว

ตารางที่ 4.14 แหล่งที่ซื้อโค (ร้อยละ) กรณีจังหวัดอุบลราชธานี

ข้อมูล	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	เฉลี่ยรวม
จากเกษตรกรด้วยกัน	67.7	79.7	68.2	72.1
จากฟาร์ม/ตลาดนัด	29.0	13.6	27.3	23.0

4.13 ราคาโคที่จำหน่ายได้

ราคาโคที่จำหน่ายได้ถ้าเป็นลูกโคเพศผู้ราคาเฉลี่ย 4,785 บาท/ตัว ลูกโคเพศเมีย 4,516 บาท/ตัว โครุ่นทั้งสองเพศราคาขยับขึ้นมาที่ 7,162 และ 7,929.9 บาท/ตัว สำหรับโคแก่ราคาจะลดลงเหลือ 5,333.3 และ 6,442.3 บาท/ตัว และมีข้อสังเกตว่า กลุ่มที่เลี้ยงโคน้อยตัวจะขายโคได้ราคาดีกว่ากลุ่มที่เลี้ยงมากตัว เพราะการขายรายตัวจะได้ราคาดีกว่าการขายเหมา

ตารางที่ 4.15 ราคาที่จำหน่ายโคพื้นเมือง (บาท/ตัว)

ข้อมูล	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	เฉลี่ยรวม
ลูกโคเพศผู้	7,523.8	3,760.0	5,562.5	4,785.0
ลูกโคเพศเมีย	6,650.0	3,125.0	2,000.0	4,516.7
โครุ่นเพศผู้	6,616.5	7,802.1	6,418.8	7,162.3
โครุ่นเพศเมีย	8,466.6	6,000.0	7,055.5	7,191.3
โคเต็มวัยเพศผู้	9,958.3	8,702.4	7,250.0	8,487.7
โคเต็มวัยเพศเมีย	7,268.5	9,229.2	8,000.0	7,929.9
โคแก่เพศผู้	7,000.0	5,000.0	5,000.0	5,333.3
โคแก่เพศเมีย	7,469.5	7,000.0	3,000.0	6,442.3

4.14 จำนวนโคที่จำหน่ายและแหล่งจำหน่าย

จำนวนโคที่จำหน่ายเฉลี่ย ปีละ 2 ตัว ค่าเฉลี่ยดังกล่าวจะมากกว่าในกลุ่มที่เลี้ยงโคจำนวนมาก ดังแสดงในตารางที่ 4.16 อย่างไรก็ตามการจำหน่ายนั้นส่วนใหญ่เนื่องจากมีลูกโคเกิดใหม่ทดแทน หากมีจำนวนในฝูงมากเกินไป อาจมีปัญหาในการดูแล นอกจากนี้เป็นการจำหน่ายเพื่อนำเงินมาใช้ภายในครัวเรือน

แหล่งที่จำหน่าย ร้อยละ 72.7 เป็นพ่อค้ามารับซื้อโดยมีรถเข้ามาในหมู่บ้าน นอกจากนี้เป็นการจำหน่ายกันเองในหมู่บ้าน เช่น การจำหน่ายเพื่อนงานบุญหรือให้ญาติพี่น้องนำไปเลี้ยงขยายฝูง การนำไปขายในตลาดนัดหรือส่งโรงฆ่าโดยตรงมีน้อยมาก

ตารางที่ 4.16 จำนวนโคที่จำหน่าย (ตัว/ปี) และแหล่งที่จำหน่าย (ร้อยละ)

ข้อมูล	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	เฉลี่ยรวม
จำนวนโคที่จำหน่าย (ตัว/ปี)	1.8	1.3	3.5	2.1
แหล่งที่จำหน่าย (ร้อยละ)				
พ่อค้ามารับซื้อ	76.1	86.8	86.4	83.3
นำไปขายในตลาดนัด	2.1	-	-	0.7
ส่งโรงฆ่าโดยตรง	-	-	-	-
จำหน่ายในหมู่บ้าน	21.3	13.2	13.6	16.0

กรณีที่ 2 การศึกษาสภาพการเลี้ยงโคพื้นเมืองจังหวัดยโสธร

ตอนที่ 1 สภาพพื้นฐานทางเศรษฐกิจและสังคม

4.15 จำนวนผู้ให้ข้อมูล

ในการเก็บข้อมูลจะได้ข้อมูลจากกลุ่มที่เลี้ยงโคมากกว่า 10 ตัว น้อยกว่ากลุ่มที่เลี้ยงโค 1-5 ตัว และ 6-10 ตัว และมีลักษณะคล้ายคลึงกันทั้ง 3 หมู่บ้าน ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.17

ตารางที่ 4.17 จำนวนผู้ให้ข้อมูล กรณีจังหวัดยโสธร

สถานที่	จำนวน (คน)			
	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	เฉลี่ยรวม
บ้านโพนสิม อำเภอคำเขื่อนแก้ว	3	8	4	15
บ้านสร้างแป้น อำเภอมหาชนะชัย	8	6	1	15
บ้านคำเอ็นอ้า อำเภอกุดชุม	5	8	2	15
รวม	16	22	7	45

4.16 สภาพพื้นฐานทั่วไป

จากจำนวนผู้ให้ข้อมูล 45 ราย เป็นเพศชายร้อยละ 34.1 เพศหญิงร้อยละ 65.9 อายุเฉลี่ย 45.4 แต่งงานร้อยละ 97.8 และเป็นโสดร้อยละ 2.2 จำนวนบุตรเฉลี่ย 2.3 และกลุ่มที่เลี้ยงโคมากจะมีจำนวนบุตรน้อยกว่ากลุ่มอื่น เช่นเดียวกันที่ปรากฏในกรณีจังหวัดอุบลราชธานี ผู้ให้ข้อมูลทั้งหมดนับถือศาสนาพุทธ ร้อยละ 93.3 จบการศึกษาระดับประถมศึกษา และร้อยละ 6.7 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษา มีแนวโน้มว่ากลุ่มที่เลี้ยงโคมากตัวจะมีจำนวนบุตรน้อยกว่าเช่นเดียวกับกรณีจังหวัดอุบลราชธานี นอกจากนี้กลุ่มที่เลี้ยงโคมากตัวจะมีระดับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษามากกว่ากลุ่มที่เลี้ยงโคน้อยตัว

ตารางที่ 4.18 สภาพพื้นฐานทั่วไปของผู้เลี้ยงโคพื้นเมือง จังหวัดยโสธร (ร้อยละ)

ข้อมูล	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	เฉลี่ยรวม
เพศ				
ชาย	37.5	31.8	33.3	34.1
หญิง	62.5	68.2	66.7	65.9
อายุเฉลี่ย (ปี)	44.1	47.8	41.0	45.4
สถานภาพ				
โสด	-	-	14.3	2.2
แต่งงาน	100	100	85.7	97.8
จำนวนบุตร (คน)	2.4	2.5	2.0	2.3
ศาสนาพุทธ	100	100	100	100
การศึกษา				
ประถมศึกษา	100	90.9	85.7	93.3
มัธยมศึกษา	-	9.1	14.3	6.7
สูงกว่ามัธยมศึกษา	-	-	-	-

4.17 การประกอบอาชีพของผู้เลี้ยงโค

ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพทำนาควบคู่กับการเลี้ยงโคพื้นเมือง โดยร้อยละ 97.8 ตอบว่าทำนาเป็นอาชีพหลัก เลี้ยงโคพื้นเมืองเป็นอาชีพหลัก 28.9 และทำไร่มันสำปะหลังร้อยละ 2.2 โดยบางรายมีความคิดเห็นว่าอาชีพหลักมีได้มีเพียงอย่างเดียว แต่อาจเป็นการทำนาควบคู่กับการเลี้ยงโค หรือทำไร่ควบคู่กับการเลี้ยงโค เพราะเป็นรายได้หลักของครัวเรือน

อาชีพเสริมพบว่า เป็นอาชีพจักสานถึงร้อยละ 66.7 รองลงมาคือ รับจ้าง ร้อยละ 15.6 และค้าขายร้อยละ 8.9 (ตารางที่ 4.19)

ตารางที่ 4.19 อาชีพหลักและอาชีพเสริมของผู้เลี้ยงโคพื้นเมือง จังหวัดยโสธร (ร้อยละ)

ข้อมูล	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	เฉลี่ยรวม
อาชีพหลัก				
รับราชการ	-	-	-	-
รับจ้าง	-	-	-	-
ค้าขาย	-	-	-	-
เลี้ยงโคพื้นเมือง	31.3	22.7	42.9	28.9
ทำนา	93.8	100	100	97.8
ทำไร่	-	4.5	-	2.2
อาชีพเสริม				
ค้าขาย	6.3	4.5	28.6	8.9
รับจ้าง	-	27.3	14.3	15.6
อื่นๆ (จักสาน)	75.0	63.6	57.1	66.7

4.18 สถานภาพการประกอบอาชีพ

ประสบการณ์ในการเลี้ยงโคพื้นเมืองของผู้ให้ข้อมูลเฉลี่ย 24.5 ปี โดยเลี้ยงในที่ดินของตนเองเฉลี่ยรายละ 20.4 ไร่ รวมทั้งมีการเลี้ยงตามทุ่งหญ้าธรรมชาติ และที่สาธารณะร้อยละ 40 ไม่พบว่ามี การเช่าที่สำหรับการเลี้ยงโคดังที่พบในกรณีจังหวัดอุบลราชธานี

รายได้ รายจ่าย และรายได้สุทธิจากการเลี้ยงโคพื้นเมือง เฉลี่ย 13,176, 2,327 และ 10,849 บาท/ปี เมื่อเทียบกับอาชีพอย่างอื่นพบว่า รายได้ รายจ่าย และรายรับสุทธิ เฉลี่ย 31,267, 17,000 และ 14,267 บาท/ปี มีรายได้จากอาชีพอื่นมากกว่าจากการเลี้ยงโค

แรงงานที่ใช้ในการเลี้ยงโคเป็นแรงงานภายในครอบครัวเฉลี่ย 2-3 คน พลัดเปลี่ยนกันดูแลฝูงโค และไม่พบมีการจ้างแรงงานเพื่อการเลี้ยงโค

ข่าวสารและความรู้ต่างๆเกี่ยวกับการเลี้ยงโค ส่วนใหญ่ได้จากประสบการณ์ตนเอง หรือคิดเป็นร้อยละ 91.1 รองลงมาคือจากเพื่อนบ้าน ส่วนราชการ และจากสื่อวิทยุหรือโทรทัศน์ คิดเป็นร้อยละ 37.8, 6.7 และ 6.7 ตามลำดับ

ผู้เลี้ยงโคร้อยละ 71.1 เป็นสมาชิกกลุ่มเกษตรกร และร้อยละ 28.9 เคยได้รับการช่วยเหลือในเรื่องการเลี้ยงโคจากหน่วยงานของรัฐ

ตารางที่ 4.20 สถานภาพการประกอบอาชีพ

ข้อมูล	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	เฉลี่ยรวม
ประสบการณ์ในการเลี้ยงโค (ปี)	15.6	29.6	29.0	24.5
ที่ดินที่ใช้เลี้ยงโค				
ที่ดินตนเอง (ไร่)	24.1	18.2	18.6	20.4
ที่เช่า	-	-	-	-
ที่สาธารณะ (ร้อยละ)	56.2	-	57.2	40
รายได้ (บาท/ปี)				
จากการเลี้ยงโค	12,994	14,045	10,857	13,176
จากอาชีพอื่นๆ	35,563	28,773	29,286	31,267
รายจ่าย (บาท/ปี)				
จากการเลี้ยงโค	2,263	2,705	1,286	2,327
จากอาชีพอื่นๆ	19,688	16,114	13,643	17,000
รายได้สุทธิ (บาท/ปี)				
จากการเลี้ยงโค	10,731	11,340	9,571	10,848
จากอาชีพอื่นๆ	15,875	12,659	15,643	14,267
แหล่งเงินในการประกอบอาชีพเลี้ยงโค(บาท/ปี)				
ทุนส่วนตัว	18,088	11,925	12,786	14,250
กู้ยืม ธ.ก.ส.	16,125	8,409	-	9,844
กู้ยืมแหล่งอื่นๆ	2,500	-	4,286	1,556
แรงงานที่ใช้ในการเลี้ยงโค (คน)				
แรงงานครอบครัว	2.0	2.5	3.3	2.5
แรงงานจ้าง	-	-	-	-
แหล่งข่าวสารการเลี้ยงโค				
วิทยุ/โทรทัศน์	6.3	4.5	14.3	6.7
ส่วนราชการ	6.3	9.1	-	6.7
เพื่อนบ้าน	50.0	22.7	57.1	37.8
หนังสือพิมพ์/วารสาร	-	-	-	-
ประสบการณ์ตนเอง	93.8	86.4	100.0	91.1
อื่นๆ	-	-	-	-
การเป็นสมาชิกกลุ่มเกษตรกร (ร้อยละ)	75.0	68.2	71.4	71.1
การได้รับความช่วยเหลือจากหน่วยงานของรัฐ (ร้อยละ)	25.0	31.8	28.6	28.9

ตอนที่ 2 สภาพการเลี้ยงโคพื้นเมือง

4.19 จำนวนโคพื้นเมืองที่เลี้ยง

จำนวนโคพื้นเมืองที่เลี้ยงในกลุ่มที่ 1 เฉลี่ย 4.7 ตัว กลุ่มที่ 2 เฉลี่ย 7.2 ตัว และกลุ่มที่ 3 เฉลี่ย 15.3 ตัว เมื่อเฉลี่ยจากทั้ง 45 ราย พบว่าจำนวนโคที่เลี้ยงเฉลี่ยต่อครัวเรือน 7.6 ตัว และจะพบโคเต็มวัยเพศเมียจำนวนมากที่สุด ตามด้วยโครุ่นเพศเมียและลูกโคเพศเมีย

ตารางที่ 4.21 จำนวน โคพื้นเมืองที่เลี้ยง (ตัว) กรณีจังหวัดยโสธร

ข้อมูล	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	เฉลี่ยรวม
ลูกโคเพศผู้	0.6	0.8	2.0	0.9
ลูกโคเพศเมีย	0.6	0.9	2.5	1.0
โครุ่นเพศผู้	0.1	0.6	3.3	0.9
โครุ่นเพศเมีย	0.9	1.2	1.7	1.2
โคเต็มวัยเพศผู้	-	0.3	0.3	0.2
โคเต็มวัยเพศเมีย	1.1	3.0	5.9	2.8
โคแก่เพศผู้	-	-	-	-
โคแก่เพศเมีย	0.4	0.4	1.6	0.6
รวม	4.7	7.2	15.3	7.6

ตารางที่ 4.21 เช่นเดียวกับที่ปรากฏในจังหวัดอุบลราชธานี เหตุผลเดียวกันคือเก็บโคตัวเมียเพื่อขยายพันธุ์ โคตัวผู้ส่วนใหญ่จะจำหน่าย ยกเว้นในโคฝูงใหญ่จึงจะมีการเก็บตัวผู้ไว้เป็นพ่อพันธุ์

4.20 ลักษณะการเลี้ยงดูและสถานที่ปล่อยแพะเล็ม

จะปรากฏลักษณะคล้ายคลึงกับกรณีจังหวัดอุบลราชธานี ในหน้าหนาวและหน้าแล้งโคจะถูกปล่อยแพะเล็มหญ้าในเวลากลางวันและขังคอกในเวลากลางคืน ส่วนหน้าฝนส่วนใหญ่จะเป็นขังโคไว้ในคอกแล้วเกี่ยวหญ้าให้กิน เนื่องจากฝนตกไม่สะดวกที่จะปล่อยโคไปแพะเล็ม รวมทั้งไม่มีสถานที่ปล่อยแพะเล็มเพราะใช้ทำการเพาะปลูก

เนื่องจากสภาพพื้นที่ของจังหวัดยโสธรเป็นพื้นราบไม่มีภูเขา ดังนั้นลักษณะการปล่อยเลี้ยงบนภูเขาจึงไม่ปรากฏ ดังเช่นในจังหวัดอุบลราชธานี

ตารางที่ 4.22 ลักษณะการเลี้ยงดูและสถานที่ปล่อยเลี้ยง (ร้อยละ)

ข้อมูล	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	เฉลี่ยรวม
ลักษณะการเลี้ยง				
หน้าหนาว				
ปล่อยเพาะเลี้ยงที่ราบทั้งกลางวันและกลางคืน	22.9	-	14.3	10.4
ปล่อยเพาะเลี้ยงกลางวันขังคอกกลางคืน	87.5	86.4	71.4	84.4
ขังคอกตลอด	6.3	13.6	14.3	11.1
ปล่อยเพาะเลี้ยงบนภูเขา	-	-	-	-
หน้าแล้ง				
ปล่อยเพาะเลี้ยงที่ราบทั้งกลางวันและกลางคืน	-	-	14.3	2.2
ปล่อยเพาะเลี้ยงกลางวันขังคอกกลางคืน	93.8	100.0	85.7	95.6
ขังคอกตลอด	6.3	-	-	-
ปล่อยเพาะเลี้ยงบนภูเขา	-	-	-	-
หน้าฝน				
ปล่อยเพาะเลี้ยงที่ราบทั้งกลางวันและกลางคืน	-	-	-	-
ปล่อยเพาะเลี้ยงกลางวันขังคอกกลางคืน	-	13.6	2.4	10.4
ขังคอกตลอด	100	90.9	100	95.6
ปล่อยเพาะเลี้ยงบนภูเขา	-	-	-	-
สถานที่ปล่อยเพาะเลี้ยง				
หน้าหนาว				
ริมทาง/ถนน	62.5	33.0	42.9	45.0
พื้นที่สาธารณะ	68.8	68.2	71.4	68.5
พื้นที่บนภูเขา	-	-	-	-
พื้นที่ตนเอง	81.3	86.4	71.4	82.2
หน้าแล้ง				
ริมทาง/ถนน	56.3	40.9	42.9	46.7
พื้นที่สาธารณะ	68.8	68.2	57.1	66.7
พื้นที่บนภูเขา	-	-	-	-
พื้นที่ตนเอง	81.3	86.4	71.4	82.2

ตารางที่ 4.22 (ต่อ)

ข้อมูล	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	เฉลี่ยรวม
หน้าฝน				
ริมทาง/ถนน	-	-	-	-
พื้นที่สาธารณะ	-	-	-	-
พื้นที่บนภูเขา	-	-	-	-
พื้นที่ตนเอง	100	100	100	100

4.21 การเสริมอาหาร

ในกรณีจังหวัดยโสธรส่วนใหญ่จะมีฟางข้าวเป็นหลัก และสัดส่วนการเสริมด้วยอาหารข้นและหญ้าสดมีสูงกว่ากรณีจังหวัดอุบลราชธานี เช่น การเสริมด้วยหญ้าสด จังหวัดยโสธรจะปรากฏตามฤดูกาลคือ หน้าหนาว หน้าแล้ง หน้าฝน ร้อยละ 57.8, 51.1 และ 95.6 ส่วนจังหวัดอุบลราชธานีค่าดังกล่าวจะปรากฏที่ร้อยละ 26.1, 18.2 และ 53.9 ระดับการเสริมอาหารข้นจะปรากฏในจังหวัดยโสธรร้อยละ 42.2, 46.7 และ 42.2 จังหวัดอุบลราชธานีค่าดังกล่าวจะปรากฏที่ร้อยละ 30.9, 29.1 และ 21.8 ตามลำดับ

เมื่อศึกษาลักษณะพื้นที่ พบว่าทั้ง 3 หมู่บ้านของจังหวัดยโสธรมีการปลูกหญ้ากินนีเกือบทุกครัวเรือน โดยเฉพาะในบ้านสร้างแป้น อำเภอมหาชนะชัย ที่มีคลองส่งน้ำและแหล่งน้ำอุดมสมบูรณ์ ส่วนบ้านโพนสิม อำเภอกำแพงแสนแก้ว มีแหล่งน้ำขีมน้ำซับด้านทิศเหนือของหมู่บ้าน ส่วนบ้านคำเอ็นอำเภอกุดชุม มีคลองส่งน้ำและอ่างเก็บน้ำธรรมรักษ์ ซึ่งด้วยความอุดมสมบูรณ์ของแหล่งน้ำ จึงเป็นสาเหตุให้ชาวบ้านมีแปลงหญ้าไว้เกือบทุกครัวเรือน สำหรับใช้เลี้ยงโคและทำให้จำนวนโคในหมู่บ้านมีมากเมื่อเทียบกับหมู่บ้านอื่นๆ

นอกจากนี้ยังปรากฏมีการเสริมอาหารประเภทกากน้ำตาลและรำข้าว แต่จะพบในกลุ่มผู้เลี้ยงโคฝูงเล็กมากกว่าในกลุ่มอื่นๆ ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.23

ตารางที่ 4.23 ร้อยละของการเสริมอาหารนอกเหนือจากการเพาะเลี้ยงตามปกติ กรณีจังหวัดยโสธร

ข้อมูล	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	เฉลี่ยรวม
หน้าหนาว				
อาหารชั้น	68.8	27.3	28.6	42.2
ฟางข้าว	100.0	86.4	100.0	93.3
หญ้าสด	50.0	54.5	85.7	57.8
อื่นๆ (กากน้ำตาล, รำข้าว)	31.3	18.2	-	20.0
หน้าแล้ง				
อาหารชั้น	68.8	31.8	42.9	46.7
ฟางข้าว	100.0	86.4	100.0	93.3
หญ้าสด	50.0	45.5	71.4	51.1
อื่นๆ (กากน้ำตาล, รำข้าว)	24.8	4.5	-	11.0
หน้าฝน				
อาหารชั้น	56.3	51.8	42.9	42.2
ฟางข้าว	100.0	90.9	85.7	93.3
หญ้าสด	100.0	90.9	100.0	95.6
อื่นๆ (กากน้ำตาล, รำข้าว)	25.0	9.1	-	13.3

4.22 ที่ตั้งคอกโค

ส่วนใหญ่จะคล้ายคลึงกันในทุกฤดูกาล คือ เป็นบริเวณใต้ถุน ร้อยละ 31.1 ใกล้เคียงบริเวณบ้าน ร้อยละ 53.3 และบริเวณที่นา ร้อยละ 20

ตารางที่ 4.24 ที่ตั้งคอกโค (ร้อยละ) กรณีจังหวัดยโสธร

ข้อมูล	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	เฉลี่ยรวม
บริเวณใต้ถุนบ้าน	31.2	22.7	57.1	31.1
ใกล้เคียงบริเวณบ้าน	68.8	54.5	28.6	53.3
ที่นา	12.5	27.3	14.3	20.0

4.23 ลักษณะคอก

ร้อยละ 97.8 มีหลังคาทั้งหมด และร้อยละ 2.2 มีหลังคาบางส่วน นั่นคือมีเพิงพัก มีรั้ว ล้อมรอบและมีลานดิน ซึ่งมักจะเป็นในรายที่เลี้ยงฝูงใหญ่ แต่ไม่ปรากฏลักษณะคอกที่มีเฉพาะรั้ว ดังที่ปรากฏในจังหวัดอุบลราชธานี

ตารางที่ 4.25 ลักษณะคอกโค (ร้อยละ) กรณีจังหวัดยโสธร

ข้อมูล	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	เฉลี่ยรวม
มีเฉพาะรั้ว	-	-	-	-
มีหลังคาบางส่วน	-	-	14.3	2.2
มีหลังคาทั้งหมด	100	100	85.7	97.8

4.24 การป้องกันโรคและการดูแลสุขภาพสัตว์

ในส่วนของจังหวัดยโสธร มีการทำทะเบียนและจัดบันทึกในอัตราเฉลี่ยร้อยละ 11.1 ซึ่งเป็นตัวเลขที่ต่ำกว่ากรณีจังหวัดอุบลราชธานี (33.9) และเมื่อพิจารณารายกลุ่มพบว่า ในส่วนของจังหวัดยโสธร การทำทะเบียนและจัดบันทึกจะมีมากในกลุ่มที่เลี้ยงโคฝูงใหญ่ ซึ่งตรงกันข้ามกับกรณีจังหวัดอุบลราชธานี

การให้วัคซีนพบว่าการให้วัคซีนเฉลี่ยร้อยละ 93.3 เป็นวัคซีนปากเท้าเปื่อยมากกว่าวัคซีนคอบวม การกำจัดพยาธิภายในและภายนอกพบในอัตราร้อยละ 68.9 และร้อยละ 40.0 ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.26

ตารางที่ 4.26 การป้องกันโรคและการดูแลสุขภาพสัตว์ (ร้อยละ)

ข้อมูล	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	เฉลี่ยรวม
การทำทะเบียน/จัดบันทึก	6.3	13.6	14.3	11.1
การให้วัคซีน				
ปากเท้าเปื่อย	100	95.5	71.4	93.3
คอบวม	87.5	54.5	57.1	66.7
การกำจัดพยาธิภายใน	87.5	63.6	42.9	68.9
การกำจัดพยาธิภายนอก	50.0	31.8	42.9	40.0

4.25 การผสมพันธุ์

ระบบการผสมพันธุ์กรณีจังหวัดยโสธรเป็นการใช้พ่อพันธุ์ร้อยละ 75.6 และการผสมเทียมร้อยละ 33.3 ซึ่งเป็นอัตราส่วนที่สูงกว่าการผสมเทียมกรณีจังหวัดอุบลราชธานี (12.7) การใช้พ่อพันธุ์ผสมนั้น ส่วนใหญ่เป็นการผสมกันเองในฝูง โดยเฉพาะในกลุ่มที่เลี้ยงโคฝูงใหญ่ ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.27

ตารางที่ 4.27 รูปแบบการผสมพันธุ์ (ร้อยละ) กรณีจังหวัดยโสธร

ข้อมูล	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	เฉลี่ยรวม
ใช้พ่อพันธุ์	62.5	77.3	100	75.6
ผสมกันเองในฝูง	25.0	63.6	100	55.5
เลือกมาผสม	37.5	13.6	-	20.0
ผสมเทียม	43.7	31.8	14.3	33.3

ตอนที่ 3 การตลาดโคพื้นเมือง

4.26 แหล่งที่ซื้อโค

ส่วนใหญ่แหล่งที่ซื้อจะเป็นการซื้อจากผู้เลี้ยงโคในหมู่บ้านโดยคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 91.1 นอกจากนี้อาจมีการซื้อจากฟาร์มหรือตลาดนัดโค-กระบือ ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 15.6 โดยผู้เลี้ยงโคบางรายอาจใช้วิธีการซื้อทั้ง 2 รูปแบบ (ตารางที่ 4.28)

ตารางที่ 4.28 แหล่งที่ซื้อโค (ร้อยละ) กรณีจังหวัดยโสธร

ข้อมูล	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	เฉลี่ยรวม
จากเกษตรกรด้วยกัน	93.8	86.4	100	91.1
จากฟาร์ม/ตลาดนัด	6.3	27.3	-	15.6

4.27 ราคาโคที่จำหน่ายได้

กรณีจังหวัดยโสธร (ตารางที่ 4.29) จะแตกต่างจากจังหวัดอุบลราชธานี (ตารางที่ 4.15) ที่ราคาลูกโคและราคาโคแก่จะสูงกว่า ส่วนโครุ่นและโคเต็มวัยราคาจะต่ำกว่า สาเหตุน่าจะเป็นเพราะโคแก่กรณีจังหวัดยโสธรได้จากกลุ่มโคที่มีโครงร่างโตกว่าหรือเคยเป็นพ่อแม่พันธุ์ที่ดีมาก่อนถูกคัดจำหน่าย

ตารางที่ 4.29 ราคาโคที่จำหน่ายได้ (บาท/ตัว) กรณีจังหวัดยโสธร

ข้อมูล	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	เฉลี่ยรวม
ลูกโคเพศผู้	5,666.7	6,833.3	N/A	5,805.6
ลูกโคเพศเมีย	N/A	5,000.0	N/A	5,000.0
โครุ่นเพศผู้	7,000.0	6,222.2	7,750.0	6,898.1
โครุ่นเพศเมีย	8,000.0	6,000.0	N/A	7,500.0
โคเต็มวัยเพศผู้	7,500.0	6,350.0	7,333.3	7,241.7
โคเต็มวัยเพศเมีย	7,000.0	6,650.0	7,000.0	7,050.0
โคแก่เพศผู้	N/A	14,000.0	N/A	14,000.0
โคแก่เพศเมีย	7,500.0	8,500.0	10,000.0	9,000.0

4.28 จำนวนโคที่จำหน่ายและแหล่งจำหน่าย

แต่ละปีมีการจำหน่ายโค 1-2 ตัว โดยค่าเฉลี่ยอยู่ที่ 1.7 ตัว ส่วนใหญ่จะมีพ่อค้ามารับซื้อถึงหมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 90.2 ส่วนที่เหลือเป็นการจำหน่ายกันเองในหมู่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 9.8

ตารางที่ 4.30 จำนวนโคที่จำหน่าย (ตัว/ปี) และแหล่งจำหน่าย (ร้อยละ) กรณีจังหวัดยโสธร

ข้อมูล	กลุ่มที่ 1	กลุ่มที่ 2	กลุ่มที่ 3	เฉลี่ยรวม
จำนวนโคที่จำหน่าย (ตัว/ปี)	1.5	1.8	1.7	1.7
แหล่งที่จำหน่าย (ร้อยละ)				
พ่อค้ามารับซื้อ	87.5	95.8	87.5	90.2
นำไปขายที่ตลาดนัด ส่งโรงฆ่าโดยตรง	-	-	-	-
จำหน่ายในหมู่บ้าน	12.5	4.5	12.5	9.8

บทที่ 5

พืชอาหารพื้นเมืองสำหรับโค

จากการสำรวจพื้นที่ 9 แห่ง โดยได้เรียนเชิญผู้เชี่ยวชาญด้านการจำแนกพืชตามลักษณะทางพฤกษศาสตร์ คุณประกอบ บุญมา อดีตเจ้าหน้าที่กรมป่าไม้ กระทรวงเกษตรศาสตร์และสหกรณ์ และมหาบัณฑิตกิตติมศักดิ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี พบชนิดของพืชอาหารพื้นเมืองสำหรับโคไม่ต่ำกว่า 370 ชนิด และในการสำรวจแต่ละท้องที่จะเชิญผู้รู้ของหมู่บ้านร่วมสำรวจ เพื่อให้ทราบว่าพืชชนิดใดบ้างที่เป็นอาหารของโค

หากจำแนกตามลักษณะทางพฤกษศาสตร์ วงศ์พืชอาหารพื้นเมืองที่พบมากที่สุด 6 อันดับ ได้แก่ Gramineae, Leguminosae, Cyperaceae, Rubiaceae, Compositae และ Euphobiaceae (ตารางที่ 5.1) สำหรับชื่อสามัญและชื่อวิทยาศาสตร์ได้แสดงไว้ในตารางที่ 5.2 ซึ่งจะพบว่าหญ้าพื้นเมืองที่พบในหลายท้องที่ได้แก่ หญ้าห้วย หญ้าตีนนก หญ้าตีนกา หญ้าใบไผ่ หญ้าปากควาย แพรกน้ำ ไผ่เพ็ก หวายแดง หญ้าไข่เหา และหญ้าขนกระต่าย นอกจากนี้ โคยังอาศัยไม้พุ่มและไม้ยืนต้นเป็นอาหาร เช่น ผักหวานป่า ผักหวานดง ชะเอมเทศ สมอป่า รวมทั้งลูกจากต้นบก สำหรับลูกบกนั้นเมื่อโคกินเข้าไปแล้ว จะขับถ่ายเมล็ดออกมา ซึ่งชาวบ้านจะนำไปคั่วเพื่อรับประทานเนื้อใน (ภาพที่ 5.1 และ 5.2)

ต้นบก ซึ่งโคจะใช้ส่วนของผลเป็นอาหาร
เนื้อผลเมื่อสุกมีรสหวาน

เมล็ดของลูกบกที่โคคายออกมา และเอาเมล็ดใน
นำไปคั่วรับประทานได้

ตารางที่ 5.1 วงศ์ของพืชอาหารสัตว์พื้นเมืองที่พบมากที่สุด

วงศ์	ชื่อใน	ศรีเมืองใหม่	นาคะหวาย	บุณฑริก	เขมราฐ	โพธิ์ไทร	กุศุม	โพนดิม	สร้างแปน	รวม
Gramineae	30	11	6	21	17	9	12	19	18	60
Leguminosae	12	11	3	13	13	13	6	7	7	46
Cyperaceae	11	9	4	3	17	13	1	7	9	40
Rubiaceae	2	8	-	7	8	11	-	2	2	18
Compositae	1	1	-	6	4	3	3	3	3	13
Eupobiaceae	4	5	-	5	2	6	2	3	3	13

ตารางที่ 5.2 (ต่อ)

ชื่อวงศ์	ชื่อสามัญ	ชื่อวิทยาศาสตร์	พบในป่าดิบชื้น	พบในที่โล่ง	ขึ้นริมน้ำ	ขึ้นตามเขาหินปูน	ทนแล้งได้ดี	พบในสวนสาธารณะ	พบในแปลงปลูก
Cyperaceae	กกแดง กกกาบแดง	Lipocarpus sphacelata(Vahl.)Kunth.H.							
Cyperaceae	หญ้าคมใบบาง	Carex stramentitia Boott. & Boeck.H.							
Cyperaceae	กกทราย	Cyperus stoloniferus Retz.H.							
Cyperaceae	กกลำธาร	Fimbristylis jucunda (C.B.clarke)kern H.							
Cyperaceae	กกเปลือกรกระเทียมหัวแมลงวัน	Fimbristylis tenuicula Boeck.H.							
Cyperaceae	กกกอแบน	Fimbristylis complanata (Retz.) Link							
Cyperaceae	พรงกระเทียมหัวแหว่น	Schoenoplectus articulatas (L.) Palla							
Cyperaceae	กกก้านดอก	Fimbristylis tetragona R.Br.H.							
Cyperaceae	หญ้างูดำต่อหัว	Fimbristylis cinnamomatorum(Vahl)Kunth H							
Cyperaceae	กกกระบอง	Carex platyrrhina(ohwi) T.koyama.							
Cyperaceae	กกโหนด	Bulbostylis puberula (Poir.)C.B.Clarke H.							
Cyperaceae	หญ้างูฟันเพิ่ม	Fimbristylis rigidula Nees H.							
Cyperaceae	กก	Cyperus flabelliformis Rottb.							
Cyperaceae	หญ้างูขนหนู	Cyperus sesquiflorus Mattf. & Kuk.Var.cylindricus Kuk.							
Cyperaceae	กกกระจุก	Fimbristylis cymosa R.Br.							
Cyperaceae	กกขี้หมา	Cyperus pulcherimus wild.& Kunth H.							
Cyperaceae	หญ้างูสามคม	Scleria levis Retz.H.							
Cyperaceae	กกเร่งแตง	Cyperus iria L.H.							

ตารางที่ 5.2 (ต่อ)

ชื่อวงศ์	ชื่อสามัญ	ชื่อวิทยาศาสตร์	พบในธรรมชาติ	ปลูกในสวน	ใช้ทำสมุนไพร	ใช้รักษาโรค	ใช้ทำยา	ใช้ทำอาหาร	ใช้ทำเครื่องดื่ม	ใช้ทำเครื่องสำอาง
Leguminosae	ถั่วลิสงนา	Alysicarpus vaginalis L.DC.								✓
Leguminosae	หญ้าแห้งห้อย หิงเม่นน้อย	Crotalaria alata Buch-Ham.exD.Don		✓			✓			
Leguminosae	แดง	Xylia xylocarpa (Roxb)Taub var.						✓		
Leguminosae	กระเทียมยอด	Xylia xylocarpa L.					✓			
Leguminosae	หมาขี้เฒ่า	Dysolobium schomburgkii [Gagnep] marechal. HC.		✓						
Leguminosae	กำลังงัวเกลิง	Anamirta cocculus(L.)wright&Arn.C.			✓					
Leguminosae	กระถินไทย	Leucaena leucocephala (Lam.)de wit Slst						✓		✓
Leguminosae	ทุ้มพราย	Anthocephalus chinensis [Lam] A. Rich ex Walp. T.					✓			
Leguminosae	เกล็ดปลาช่อน	Phyllodium puchellum [L.]Desv.S.		✓			✓			
Loganiaceae	หญ้าไล่ เหยี่ยวสร้อย	Mitrasacme erophila Leenh.					✓			
Malvaceae	หญ้าไม้กวาด	Sida rhombifolia L.					✓			
Malvaceae	ขี้ดใบเม่น	Sida cordifolia L.					✓			✓
Malvaceae	ขี้ดแดง	Pavonia rigida (wall ex mast.) Hochr.					✓			
Malvaceae	หญ้าขี้ดขม	Sida rhombifolia L.us		✓				✓		
Melastomataceae	เขินเขินน้อย	Osbeckia chinensis L.S.			✓					
Menispermaceae	ย่านาง	Tiliacora triandra [Colebr.] Diels C.		✓						✓
Menispermaceae	เครือผักสาบ	Aspidocarya uvifera Hook. f.& thomson C.			✓					
Menispermaceae	โกฐหัวบัว	Stephania bravipes craiv. C.			✓					

ตารางที่ 5.2 (ต่อ)

ชื่อวงศ์	ชื่อสามัญ	ชื่อวิทยาศาสตร์	สมุนไพร	แก้ปวด	แก้ท้องเสีย	แก้หวัด	แก้ไอ	แก้ไข้	แก้ร้อนใน	แก้เบื่ออาหาร	แก้คลื่นไส้	แก้ท้องอืด
Zingiberaceae	ขิง	Globba nisbetiana craib. H		✓								
Zingiberaceae	กระเทียมขาว	Curcuma parviflora wall. H.		✓						✓		
Zingiberaceae	ข่า	Alpinia Galanga (L.) Willd.EXH				✓						
Zingiberaceae	กระเทียมดำ	curcuma alismatifolia Gagnep.H								✓		
		รวมจำนวนวงศ์		35	48	17	33	33	53	18	31	31
		รวมจำนวนชนิด		92	106	30	91	109	111	40	75	76

กกเปลือยกระเทียมหัวแมลงวัน

กกจักรรามสูร

กลอมส้ม

ก้นครก

กระดุกไก่อปา

โกฐหัวบัว

ข่อยหิน

จิงป่า

เข็มขาว

ครุฑมวย

เครือคางควาย

เครือผักสาบ

เครือมูม

เครือส้มลม

เครือหางหมาจอ (ดอกเหลือง)

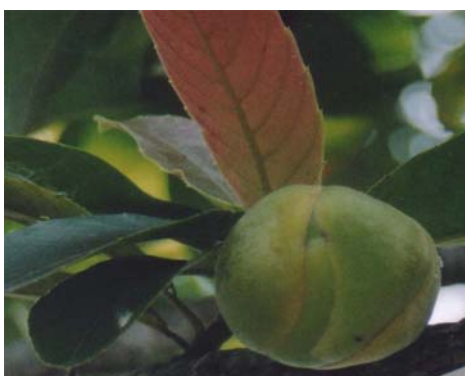
เครือหางหมู

ตะแบกหนู

ต้นส้าน

บักสัน

ปอกระด้าง

ผักปลาบ

ผักหวานดง

ผักอีลูน

ไผ่เพ็ก

ฝัหางช้าง

พวงแก้วกุดัน

มะกอกป่า

มะพร้าววนกุ่ม

มะลิซาไก

มะลิติน

โมกเครือ

ขอป่า

ระนังขาว

ว่านตูปมูบ

หญ้าจรจบ

หญ้าจี้กลาก

หญ้าไ้ยุง

หญ้าคอมปาว

หญ้าดอกหรีด

หญ้าใบไผ่

หญ้าลิเกา

หญ้าไสว

หญ้าส้มเช้า

หญ้าหัวหงอก

หนามปลาตูก

หมากสำน

เหมือดปลาชิว

แห้วหมูหิน

บทที่ 6

การศึกษาซากโคพื้นเมืองและวิธีการตลาด

กรณีจังหวัดอุบลราชธานี

6.1 สัตว์ส่วนทั้งหมดโดยรวม

นอกจากการศึกษาสภาพการเลี้ยงโคพื้นเมืองในหมู่บ้านแล้ว ในแต่ละฤดูกาลได้ซื้อโคพื้นเมืองเพศผู้ อายุประมาณ 2 ปี นำมาชำแหละเพื่อศึกษาสัดส่วนต่างๆของซากพบว่าโคที่หาซื้อในหน้าฝนจะมีน้ำหนักตัวดีกว่าหน้าหนาวและหน้าแล้งตามลำดับดังนี้ 192.50, 127.53 และ 123.50 กิโลกรัม/ตัว หลังจากนั้นนำมาศึกษาสัดส่วนของซากโดยวิธีการของผู้ค้าเนื้อสัตว์ของท้องถิ่น โดยใช้ผู้ชำแหละ 2 คน โคแต่ละตัวจะแล้งเสร็จในเวลา 1 ชม.

โคที่จะชำแหละส่วนใหญ่จะพักค้าง 1 คืน โดยผูกมัดไว้บริเวณใกล้เคียง เมื่อถึงเวลาจะใช้วิธีการทุบหัว รองเลือด หลังจากนั้นลอกหนังพร้อมๆกับการเลาะเนื้อ โดยให้ส่วนของเนื้อวางบนหนังให้มากที่สุด ค่าต่างๆจากการศึกษาคิดเป็นสัดส่วนของน้ำหนักเป็นได้ดังนี้

เนื้อแดงซึ่งได้แก่ เนื้อขา เนื้อแข็ง(เนื้อลาย) สันใน และสันนอก(รวมเนื้อคอเป็นเส้นเดียวกัน) มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 30.08 โดยโคที่ชำแหละในหน้าฝนมีสัดส่วนของเนื้อแดงมากกว่าหน้าหนาวและหน้าแล้ง เรียงตามลำดับค่าที่ได้คือ ร้อยละ 31.06, 30.46 และ 27.50 ค่าที่ได้มีแนวโน้มสัมพันธ์กับน้ำหนักตัวและความสมบูรณ์ โคที่มีสภาพอ้วนเช่นในกรณีหน้าฝนมีค่าสัดส่วนเนื้อแดงมากกว่าโคที่ชำแหละในหน้าอื่นๆ สำหรับเนื้อส่วนอื่นๆได้แก่ เนื้อท้อง เนื้อสัน (เนื้อที่เลาะจากซี่โครง) เนื้ออก เนื้อแก้ม เนื้อหัว ซึ่งล้วนจำหน่ายได้ทั้งสิ้น สัดส่วนที่ได้จากเนื้อเหล่านี้คิดเป็นร้อยละ 6.78 โคที่มีความสมบูรณ์กว่าจะให้ค่าสูงกว่า เช่นเดียวกับสัดส่วนจากเนื้อแดง

ในส่วนของกระดูก แยกวัดเป็น 2 ส่วน กระดูกหัวและกระดูกโครงร่าง กระดูกหัวจะถูกเลาะเอาหนัง เนื้อแก้ม เนื้อหัว และตัดลิ้นออกแล้ว สัดส่วนที่ได้คิดเป็นร้อยละ 2.82 กระดูกโครงร่างที่เหลือคือกระดูกซี่โครงและกระดูกขา คิดเป็นร้อยละ 14.19 โคที่สมบูรณ์จะมีสัดส่วนของกระดูกน้อยกว่า

ส่วนของเลือดมีค่าเฉลี่ยร้อยละ 3.45 หนัง หู และหางจะพ่วงติดไปด้วยกันเป็นผืนเดียวคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 10.01 ผู้ค้าเนื้อสัตว์จะหมักเกลือรอการรับซื้อจากพ่อค้าหนังสัตว์

ส่วนของเครื่องใน ได้แก่ ปอด หัวใจ ม้าม กระเพาะ ลำไส้ ตับ และไต มีค่าเฉลี่ยร้อยละ 10.17 ในส่วนของกระเพาะและลำไส้จะล้างเอาอาหารและจี้ออก ยกเว้นอาหารที่ปรากฏใน

ลำไ้เล็ก(ขี้พลี) ซึ่งเป็นส่วนของอาหารที่ย่อยแล้วรวมกับเอ็นไซม์ ผู้ชำแหละจะรีดเก็บไว้ นอกจากนี้ก็จะเก็บน้ำดีไว้ด้วย เพราะผู้ค้าจะใช้เป็นส่วนประกอบสำคัญในการปรุงอาหารประเภทลาบต้ม

มีอวัยวะอื่นๆ ได้แก่ ลิ้น ปากหนาม(เพดานปาก) อัมพะ อวัยวะเพศ ทั้งหมดคิดเป็นสัดส่วนร้อยละ 1.64 ขี้พลีเมื่อทำการชั่งคิดเป็นร้อยละ 1.58 ส่วนที่เหลือคือมูล เศษไขมัน และอื่นๆ สำหรับค่าชากนั้นหากคิดจากเนื้อทุกส่วนรวมกับกระดูกโครงร่าง จะมีค่าเฉลี่ย ร้อยละ 50.30 โดยโคที่สมบูรณ์กว่าจะมีค่าชากสูงกว่าดังที่ปรากฏในหน้าฝน ค่าชากที่ได้คือร้อยละ 52.69 ส่วนในหน้าหนาวและหน้าแล้งค่าชากที่ได้คือร้อยละ 49.79 และ 46.02 ตามลำดับ (ตารางที่ 6.1)

ตารางที่ 6.1 สัดส่วนต่างๆจากชากโคพื้นเมือง (ร้อยละของน้ำหนักตัว) ตามวิธีการชำแหละของพ่อค้าเนื้อสัตว์ จังหวัดอุบลราชธานี

ข้อมูล	หน้าหนาว	หน้าแล้ง	หน้าฝน	เฉลี่ยรวม
จำนวนโค (ตัว)	4	4	3	
น้ำหนักเป็น (กก.)	127.53	123.50	192.50	150.05
สัดส่วนต่างๆ (ร้อยละของน้ำหนักเป็น)				
เนื้อแดง (ขาหน้า ขาหลัง สันนอก สันใน)	30.46	27.50	31.06	30.08
เนื้อส่วนอื่น	6.92	6.56	6.80	6.78
กระดูกโครงร่าง	13.13	12.98	15.47	14.19
กระดูกหัว	2.86	3.32	2.56	2.82
เลือด	3.57	3.70	3.26	3.45
หนัง หู หาง	9.80	9.80	10.26	10.01
เครื่องใน	9.85	10.93	10.01	10.17
อวัยวะอื่นๆ	1.37	1.54	1.87	1.64
มูลและอื่นๆ	22.03	23.67	18.71	20.85
รวม	100	100	100	100
ชาก (ร้อยละ)	49.79	46.02	52.69	50.30

6.2 เนื้อแดงจากส่วนต่างๆ

ในส่วนของเนื้อแดงนั้นได้จากเนื้อแข็ง เนื้อขาหลังและสะโพก เนื้อขาหน้ารวมไหล่ เนื้อสันนอกและสันใน เมื่อคิดเป็นสัดส่วนพบว่าเนื้อส่วนใหญ่จะได้จากขาหลังและสะโพกโดยคิดเป็น

ร้อยละ 12.93 รองลงมาคือเนื้อขาหน้ารวมไหล่ ร้อยละ 8.01 เนื้อสันนอก ร้อยละ 5.72 เนื้อสันใน ร้อยละ 1.42 และเนื้อส่วนเชิงหน้าและเชิงหลัง ซึ่งภาษาท้องถิ่นเรียกว่าเนื้อลาย เนื่องจากมีส่วนของเอ็นผสมอยู่ค่อนข้างมาก มีสัดส่วนร้อยละ 0.76 และ 1.24 ตามลำดับ ดังตารางที่ 6.2

ตารางที่ 6.2 สัดส่วนต่างๆของเนื้อแดง (ร้อยละของน้ำหนักตัว) โดยผู้ค้าเนื้อสัตว์ในท้องที่
จังหวัดอุบลราชธานี (ข้อมูลจากโคพื้นเมือง 11 ตัว)

ข้อมูล	ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)
เนื้อเชิงหน้า	0.76
เนื้อขาหน้ารวมไหล่	8.01
เนื้อเชิงหลัง	1.24
เนื้อขาหลังรวมสะโพก	12.93
เนื้อสันนอกและคอ	5.72
เนื้อสันใน	1.42
รวม	30.08

6.3 เนื้ออื่นๆ

เนื้ออื่นๆหมายถึงเนื้อท้อง เนื้อเส้น(เนื้อที่ติดอยู่กับซี่โครง) เนื้ออก เนื้อแก้ม เนื้อหัว เมื่อคิดเป็นสัดส่วนมีค่าเป็นร้อยละ 2.73, 0.80, 2.50, 0.42, 0.33 ตามลำดับ (ตารางที่ 6.3)

ตารางที่ 6.3 สัดส่วนของเนื้ออื่นๆ (ร้อยละของน้ำหนักตัว) โดยผู้ค้าเนื้อสัตว์ในท้องที่จังหวัด
อุบลราชธานี (ข้อมูลจากโคพื้นเมือง 11 ตัว)

ข้อมูล	ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)
เนื้อท้อง	2.73
เนื้อเส้น	0.80
เนื้ออก	2.50
เนื้อแก้ม	0.42
เนื้อหัว	0.33
รวม	6.78

6.4 เครื่องในต่างๆ

เครื่องในต่างๆเหล่านี้ประกอบด้วย หัวใจ ปอด กระเพาะ ลำไส้เล็ก ลำไส้ใหญ่ ตับ ไต ม้าม ซึ่งใช้ประกอบอาหารประจำถิ่นได้ทั้งหมด เครื่องในบางส่วนมีภาษาท้องถิ่นที่เรียกเป็นเฉพาะ เช่น กระเพาะส่วนที่ 1(Rumen) ภาษาประจำถิ่นเรียกว่า กู หรือ คั่นแทนนา เพราะมีลักษณะเป็นสันนูนขึ้นมากล้ายคั่นนา กระเพาะส่วนที่ 4 (Abomasum) ภาษาประจำถิ่นเรียกว่า ไส้มะเฟือง น่าจะมาจากส่วนของปากกระเพาะซึ่งมีลักษณะคล้ายหูรูด สัตว์ส่วนทั้งหมดดังแสดงในตารางที่ 6.4

ตารางที่ 6.4 สัตว์ส่วนของเครื่องในต่างๆ (ร้อยละของน้ำหนักตัว) โดยผู้ค้าเนื้อสัตว์ในจังหวัดอุบลราชธานี (ข้อมูลจากโคพื้นเมือง 11 ตัว)

ข้อมูล	ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)
หัวใจ	0.37
ปอด	0.78
ข้าวปอด	0.33
หลอดลม	0.35
กระเพาะส่วนที่ 1 ผ้าชีรีว (กู, คั่นแทนนา)	1.81
กระเพาะส่วนที่ 2 ดอกจอก	0.38
กระเพาะส่วนที่ 3 สามสิบกลีบ	1.02
กระเพาะส่วนที่ 4 กระเพาะแท้ (ไส้มะเฟือง)	0.93
ลำไส้เล็ก	1.27
ลำไส้ใหญ่	0.93
ตับ	1.23
ถุงน้ำดี	0.11
ไต	0.34
ม้าม	0.33
รวม	10.17

6.5 อวัยวะอื่นๆ

การศึกษาในครั้งนี้ยังได้ข้อมูลสัตว์อวัยวะอื่นๆซึ่งสามารถใช้ประกอบอาหารประจำถิ่นได้ ได้แก่ ลิ้น ปากหนาม(ส่วนของเพดานปากด้านบน) อัณฑะ อวัยวะเพศ (ตัวเดียวอันเดียว) และกระเพาะปัสสาวะ ส่วนเหล่านี้ใช้ปรุงอาหารประเภทต้มหรือย่าง ยกเว้นกระเพาะปัสสาวะใช้

บรรจุผลิตภัณฑ์ที่เรียกว่า หม่า โดยใช้เนื้อสับและเครื่องในปรุงกับเครื่องเทศแล้วบรรจุลงในกระเพาะปัสสาวะที่ล้างสะอาดแล้ว เก็บไว้บริโภคได้หลายวัน สัดส่วนของอวัยวะเหล่านี้ได้แสดงไว้ในตารางที่ 6.5

ตารางที่ 6.5 สัดส่วนของอวัยวะอื่นๆ (ร้อยละของน้ำหนักตัว) (ข้อมูลจากโคพื้นเมือง 11 ตัว)

ข้อมูล	ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)
ลิ้น	0.49
ปากหนาม	0.42
อัมตะ	0.12
อวัยวะเพศ	0.27
กระเพาะปัสสาวะ	0.35
รวม	1.64

นอกจากนี้ยังได้เก็บน้ำหนักส่วนของอาหารที่อยู่ในลำไส้เล็ก(จีเพิลลีย์) พบว่ามีสัดส่วนร้อยละ 1.58 ของน้ำหนักตัว หรือไม่ต่ำกว่าตัวละ 3 กิโลกรัม จีเพิลลีย์มีรสขม ใช้เป็นส่วนประกอบสำคัญในการปรุงอาหารพื้นเมืองประเภท ลาบ ต้ม

6.6 ความยาวของสัดส่วนที่สำคัญ

การศึกษานี้ได้เก็บข้อมูลความยาวในส่วนของเนื้อสันนอก สันใน และลำไส้ พบว่ามีแนวโน้มคล้ายกับสัดส่วนของเนื้อแดง โดยค่าจะมากตามน้ำหนักตัว ดังแสดงในตารางที่ 6.6

ตารางที่ 6.6 ความยาว ของสัดส่วนที่สำคัญ

ข้อมูล	ฤดูหนาว	ฤดูร้อน	ฤดูฝน	เฉลี่ยรวม
คอ (ซม.)	25.00	48.67	53.50	33.73
สันนอก (ซม.)	83.25	109.33	101.50	97.00
สันใน (ซม.)	40.25	48.67	53.50	47.36
ลำไส้เล็ก (ม.)	16.27	19.55	20.51	18.71
ลำไส้ใหญ่ (ม.)	5.24	5.87	6.10	5.83
น้ำหนักตัว (กก.)	127.53	123.50	192.50	150.05

ข้อมูลจากโคพื้นเมือง 11 ตัว ยกเว้นความยาวลำไส้ใหญ่ได้จากข้อมูลโคพื้นเมือง 9 ตัว

6.7 ราคาซื้อขายเนื้อโค

หลังการชำแหละแล้ว ผู้ค้าเนื้อสัตว์จะนำส่งเจ้าของเชิงเนื้อในตลาดสด ราคาเนื้อที่ขายส่งขายเหมา ในราคา 90 บาทต่อกิโลกรัม เครื่องในขายเหมาราคา 60 บาทต่อกิโลกรัม สำหรับราคาจำหน่ายปลีก บนเชิงในตลาดสดพบว่า ราคาเนื้อทุกส่วนยกเว้นเนื้อท้อง จำหน่ายในราคา 130 บาทต่อกิโลกรัม ยกเว้นตลาดเทศบาลวารินชำราบจำหน่ายเนื้อในราคา 120 บาทต่อกิโลกรัม ซึ่งเป็นตลาดสดที่ ร้านอาหารพื้นเมืองนิยมไปจับจ่าย สำหรับเนื้อท้องจำหน่ายกิโลกรัมละ 60 บาท เครื่องในจำหน่าย ราคาเดียวกับเนื้อแดง 120 บาทต่อกิโลกรัม ดังแสดงในตารางที่ 6.7 นอกจากนี้มีการจำหน่ายเป็น ชุดสำหรับทำลาบประกอบด้วยเนื้อแดงและเครื่องในในราคาชุดละหรือกิโลกรัมละ 130 บาท แถมซี่ เพลี้ยและเลือดสำหรับปรุงลาบเลือด

เมื่อพิจารณาส่วนที่บริโภคได้ หากโคนน้ำหนักตัว 150 กก. ใช้สัดส่วนจากตารางที่ 6.1 ส่วน ที่บริโภคได้ คิดเป็นร้อยละ 48.67 ผู้ชำแหละจะมีรายได้จากส่วนนี้ซึ่งขายส่งให้กับแม่ค้าในตลาดสด 6,039 บาท ในขณะที่แม่ค้าที่ขายปลีกหากสามารถจำหน่ายได้หมดจะมีรายได้ 8,515 บาท ได้กำไร 2,476 บาท/ตัว หรือ 16.50 บาท/กิโลกรัม แต่อาจมีใช้แม่ค้าหรือเชิงเดียวที่สามารถจำหน่ายโคได้ หมดทั้งตัว

ผู้ชำแหละยังมีรายได้ส่วนหนึ่งจากการจำหน่ายหนังและกระดูก ดังนั้นรวมรายได้จากทุก ส่วนจะได้ 6,465 บาท/ตัว หรือ 43.44 บาท/กิโลกรัมน้ำหนักเป็น ซึ่งหากมีการพัฒนาระบบการซื้อ ขายโคด้วยน้ำหนักเพื่อการชำแหละ พ่อค้าจะไม่สามารถซื้อในราคาสูงกว่า 43 บาท ยกเว้นจะมีการ ปรับราคาขายส่งให้กับเชิง

ตารางที่ 6.7 ราคาเนื้อโคพื้นเมือง (บาท/กิโลกรัม) และรายได้จากการจำหน่ายโคนน้ำหนัก 150 กก.

ข้อมูล	ร้อยละ	ขายส่งโดยผู้ชำแหละ		ขายปลีกในตลาดสด	
		บาท/ กก.	รายได้จากโค น้ำหนัก 150 กก.	บาท/ กก.	รายได้จากโค น้ำหนัก 150 กก.
เนื้อท้อง	2.73	90	368	60	246
เนื้อแดงและเนื้อส่วนอื่น	34.13	90	4,608	120	6,143
เครื่องในรวม	11.81	60	1,063	120	2,126
รวมส่วนที่บริโภคได้	48.67		6,039		8,515
รายได้/กก. น้ำหนักเป็น			40.26		56.77
หนัง	10.01	25	375		
กระดูก	17.01	2	51		
รวมทุกส่วนที่จำหน่ายได้	75.69		6,465		8,515
รายได้/กก. น้ำหนักเป็น			43.44		56.77

กรณีจังหวัดยโสธร

6.8 สัดส่วนทั้งหมดโดยรวม

ในกรณีจังหวัดยโสธรเป็นการชำแหละโดยคนในท้องถิ่นที่มีประสบการณ์ในการฆ่าโคแต่มีใช้พ่อค้าเนื้อโคโดยตรง สัดส่วนเนื้อแดงที่ได้จะต่ำกว่ากรณีจังหวัดอุบลราชธานี นอกจากนี้ไม่พบมีการเก็บเลืมนเนื้อจากส่วนแก้ม ส่วนหัว และกระดูกซี่โครง จึงทำให้สัดส่วนของเนื้อทั้งหมดต่ำกว่ากรณีจังหวัดอุบลราชธานี

หากพิจารณาค่าร้อยละที่ได้ เนื้อแดงที่เก็บข้อมูลจากจังหวัดอุบลราชธานี มีค่าร้อยละ 30.08 ส่วนกรณีจังหวัดยโสธรมีค่าร้อยละ 25.15 นอกจากนี้จะพบค่าส่วนของหัวที่แตกต่างกันเนื่องจากกรณีจังหวัดอุบลราชธานีส่วนของหัวจะเหลือเฉพาะกระดูก แต่กรณีจังหวัดยโสธรจะตัดส่วนหัวออกทั้งหมดรวมทั้งหูและหนัง ตัดไว้เฉพาะส่วนของลิ้น นอกจากนี้การเลาะเนื้อออกจากกระดูกหากมีส่วนติดเหลือในกระดูกมาก อาจเป็นสาเหตุให้ส่วนของเนื้อแดงมีค่าต่ำ และส่วนของโครงกระดูกมีค่ามากกว่ากรณีจังหวัดอุบลราชธานี

ตารางที่ 6.8 สัดส่วนต่างๆจากซากโคพื้นเมือง (ร้อยละของน้ำหนักตัว) ตามวิธีการชำแหละของคนในท้องถิ่นจังหวัดยโสธร

ข้อมูล	ฤดูหนาว	ฤดูร้อน	ฤดูฝน	เฉลี่ยรวม
จำนวนโค (ตัว)	3	3	3	
น้ำหนักเป็น (กก.)	160.93	157.17	124.00	147.57
สัดส่วนต่างๆ (ร้อยละของน้ำหนักเป็น)				
เนื้อแดง (ขาหน้า ขาหลัง สันนอก สันใน)	25.51	24.94	24.97	25.15
เนื้อส่วนอื่น	3.75	4.91	4.03	4.25
กระดูกโครงร่าง	17.09	16.80	22.07	18.38
หัว	5.92	5.43	5.54	5.63
เลือด	N/A	N/A	N/A	N/A
หนังและหาง	9.01	11.68	11.26	12.30
เครื่องใน	8.60	8.76	9.58	8.93
อวัยวะอื่นๆ	0.68	0.51	0.17	0.50
มูลและอื่นๆ	29.43	26.91	16.55	24.85
รวม	100	100	100	100
ซาก (ร้อยละ)	46.36	46.64	51.08	47.79

6.9 เนื้อแดงจากส่วนต่างๆ

มีความคล้ายคลึงกับกรณีจังหวัดอุบลราชธานี โดยเนื้อแดงส่วนใหญ่จะได้จากเนื้อขาหลัง ตามด้วยเนื้อขาหน้า สันนอก สันใน และเนื้อแข็ง ดังรายละเอียดในตารางที่ 6.9

ตารางที่ 6.9 สัดส่วนต่างๆของเนื้อแดง (ร้อยละของน้ำหนักตัว) กรณีจังหวัดยโสธร
(ข้อมูลจากโคพื้นเมือง 9 ตัว)

ข้อมูล	ค่าเฉลี่ย
เนื้อแข็งหน้าและขาหน้า	9.25
เนื้อแข็งหลังและขาหลัง	12.14
เนื้อสันนอก	3.10
เนื้อสันใน	0.66
รวม	25.15

6.10 สัดส่วนของเนื้ออื่นๆ

สัดส่วนของเนื้ออื่นๆตามวิธีการชำแหละของท้องที่จังหวัดยโสธรประกอบด้วยเนื้อพื้นท้องและเนื้ออกในอัตราส่วน ร้อยละ 3.95 และ 0.30 ของน้ำหนักตัวตามลำดับ (ตารางที่ 6.10) เมื่อเปรียบเทียบกับวิธีการชำแหละโดยผู้ฆ่าเนื้อสัตว์ของจังหวัดอุบลราชธานี จะพบว่า เนื้อส่วนอื่นที่ผู้ค้าเนื้อสัตว์เก็บได้มีมากกว่า โดยมีส่วนของเนื้อเส้นจากซี่โครง เนื้อแก้ม รวมทั้งการเลาะเอาเนื้อออกจากส่วนหัวด้วย

ตารางที่ 6.10 สัดส่วนของเนื้ออื่นๆ (ร้อยละของน้ำหนักตัวตามวิธีการชำแหละของคนในท้องถิ่น กรณีจังหวัดยโสธร(ข้อมูลจากโคพื้นเมือง 9 ตัว)

ข้อมูล	ค่าเฉลี่ย
เนื้อท้อง	3.95
เนื้ออก	0.30
รวม	4.25

6.11 เครื่องในและอวัยวะต่างๆ

ส่วนเครื่องในเหล่านี้ใช้ประกอบอาหารประจำวันได้ทั้งหมด โดยเฉพาะประเภท
 ลาบ ย่าง คั่ว ดังที่ได้กล่าวมาก่อนหน้านี้ ในกรณีจังหวัดยโสธรค่าที่ใกล้เคียงกับกรณีจังหวัด
 อุบลราชธานี ดังรายละเอียดในตารางที่ 6.11

ตารางที่ 6.11 สัดส่วนของเครื่องในและอวัยวะต่างๆ (ร้อยละของน้ำหนักตัว) ตามวิธีการ
 ซ้ำหั่นของคอกในท้องถิ่นจังหวัดยโสธร(ข้อมูลจากโคพื้นเมือง 9 ตัว)

ข้อมูล	ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)
หัวใจ	0.38
ปอดและขั้วปอด	0.96
กระเพาะส่วนที่ 1 ผ้าขี้ริ้ว	1.76
กระเพาะส่วนที่ 2 ดอกจอก	0.35
กระเพาะส่วนที่ 3 สามสิบกลีบ	0.83
กระเพาะส่วนที่ 4 กระเพาะแท้	0.40
ลำไส้เล็ก	1.19
ลำไส้ใหญ่	1.13
ตับ	1.24
ถุงน้ำดี	0.17
ไต	0.23
ม้าม	0.29
อวัยวะ	0.13
อวัยวะเพศ	0.37
รวม	9.43

การชำแหละโดยพ่อค้าเนื้อสัตว์และลักษณะเนื้อที่ส่งเปียกในตลาดสด

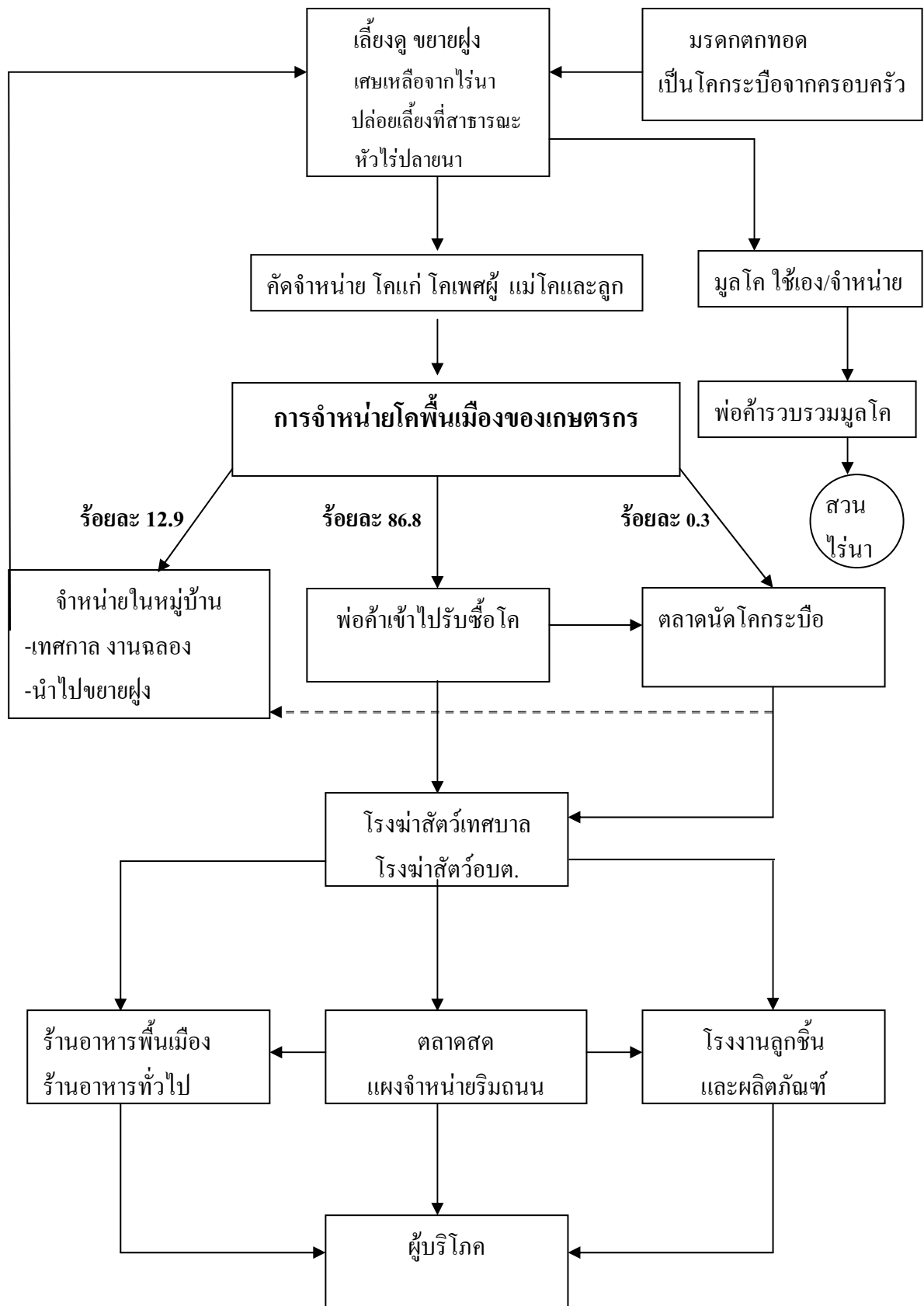
วิธีการตลาดโคพื้นเมือง

ข้อมูลจากการได้มาและการจำหน่ายโคพื้นเมืองของเกษตรกร ทั้งกรณีจังหวัดยโสธรและจังหวัดอุบลราชธานีมีลักษณะคล้ายคลึงกัน โดยโคส่วนใหญ่ได้จากการแบ่งปันกันในครอบครัว หรือเรียกได้ว่าเป็นมรดกตกทอด นอกจากนี้มีส่วนหนึ่งที่ได้จากการซื้อจากเพื่อนบ้านหรือญาติพี่น้องเพื่อนำมาขายฝูง เมื่อขนาดฝูงใหญ่ขึ้นอาจต้องมีการคัดจำหน่ายเพื่อรักษาขนาดของฝูงให้พอเหมาะกับสภาวะอาหารในท้องถิ่นและความสามารถของเจ้าของ เพราะการเลี้ยงโคพื้นเมืองยังอาศัยการปล่อยเลี้ยงตามธรรมชาติ หากมีจำนวนมากเกินไปจะมีปัญหาอย่างยิ่งในช่วงหน้าแล้ง เพราะการขาดแคลนอาหาร ยกเว้นเจ้าของโคจะสามารถสำรองฟางหรือมีอาหารอื่นเสริมเช่น การให้รำ มันเส้น กากน้ำตาล และเกลือซึ่งพบค่อนข้างน้อย

การคัดโคจำหน่ายนอกจากเพื่อรักษาขนาดของฝูงยังมีวัตถุประสงค์ที่สำคัญอื่นคือ เพื่อนำมาเป็นค่าใช้จ่ายในครัวเรือนและการลงทุนด้านอื่น โคที่คัดจำหน่ายมักเป็นโครุ่นเพศผู้ โคนแก่ หรือหากจำหน่ายโคเพศเมียมักเป็นโคที่กำลังเลี้ยงลูกโดยขายเป็นคู่ โคเพศเมียที่อยู่ในวัยเจริญพันธุ์หรือโคสาวมักเก็บไว้เพื่อการขยายฝูง การจำหน่ายโคส่วนใหญ่จะมีพ่อค่านำรถเข้าไปรับซื้อในหมู่บ้าน โดยเฉพาะในช่วงเทศกาลออกพรรษา วันปีใหม่ วันสงกรานต์ สำหรับโคที่เลี้ยงแถบภูเขาชายโขง สภาพที่สมบูรณ์ที่สุดเป็นเวลาฝูงโคลงจากเขาช่วงต้นฤดูหนาว ระหว่างที่เกษตรกรคัดรอโคให้ครบฝูงที่คอกชั่วคราวขายเขา พ่อค้าจะเริ่มนำรถเข้าไปรับซื้อ ในระยะเวลาดังกล่าวจะมีงานบุญจีน และตรงกับฤดูเก็บเกี่ยว ความต้องการโคมีทั้งเพื่อการบริโภคและการนำไปเลี้ยง เนื่องจากเป็นระยะเวลาที่มีฟางจากการเกี่ยวข้าวและมีพื้นที่สำหรับการปล่อยเลี้ยงหลังฤดูการเก็บเกี่ยว การซื้อขายเป็นการต่อรองราคารายตัวหรือเหมาฝูง จากข้อมูลเฉลี่ยของจังหวัดอุบลราชธานีและจังหวัดยโสธร พบว่าร้อยละ 12.9 เป็นการจำหน่ายภายในหมู่บ้าน ร้อยละ 86.8 มีพ่อค้าเข้าไปรับซื้อ และมีจำนวนน้อยมาก(ร้อยละ 0.3) ที่เกษตรกรจะนำโคไปจำหน่ายเองที่ตลาดนัดโคกระบือหรือส่งโรงฆ่าโดยตรง

พ่อค้าที่เข้าไปรับซื้อจะนำโคเข้าสู่ตลาดนัดโคกระบือหรือส่งโรงฆ่าโดยตรง หากจำหน่ายไม่หมดจะนำมาเลี้ยงดูเพื่อรอการจำหน่ายต่อไป จากการสัมภาษณ์ผู้ที่เคยนำโคกระบือเข้าสู่ตลาดนัดโคกระบือพบว่าในท้องที่จังหวัดอุบลราชธานีปัจจุบันมีโคกระบือจากชายแดนเข้ามาน้อยมาก สาเหตุสำคัญเนื่องจากราคาที่แตกต่างมากมักทำให้ไม่คุ้มกับค่าใช้จ่ายและค่าขนส่ง ดังนั้นโคส่วนใหญ่ที่ได้มาจึงเป็นโคภายในพื้นที่

สำหรับโรงฆ่าสัตว์นั้นนอกจากโรงฆ่าสัตว์ของเทศบาลยังมีโรงฆ่าสัตว์ขนาดเล็กขององค์การบริหารส่วนตำบลรวมทั้งโรงฆ่าสัตว์ที่ไม่ได้ขึ้นทะเบียนกับทางการ โรงฆ่าเหล่านี้ส่วนใหญ่ส่งเนื้อเข้าสู่ตลาดสดและแผงจำหน่ายริมถนนซึ่งพบเห็นอยู่ทั่วไป

การผลิตและวิธีการตลาดโคพื้นเมือง

จากการสำรวจและสัมภาษณ์เกษตรกรที่เลี้ยงโคพื้นเมืองแต่ละกลุ่ม โคพื้นเมืองที่เลี้ยงถือเป็นองค์ประกอบสำคัญในไร่นาและครัวเรือน เป็นแหล่งปุ๋ย และเป็นรายได้จากการจำหน่ายตัวโค หากเกษตรกรสามารถเพิ่มขนาดของฝูงก็จะช่วยให้ได้รับผลตอบแทนในทุกด้านมากขึ้น

อย่างไรก็ดีเมื่อวิเคราะห์ศักยภาพการขยายจำนวนพบว่ายังมีข้อจำกัด เนื่องจากการเลี้ยงโคพื้นเมืองอาศัยพื้นที่สาธารณะเป็นหลัก ในฤดูทำนาเกษตรกรที่อาศัยในพื้นที่ใกล้ป่าชุมชนจะปล่อยโคเข้าไปเลี้ยงตลอดฤดูทำนาหรือจนกว่าการดำนาจะแล้วเสร็จ หลังจากนั้นจึงนำโคเข้ามาเลี้ยงในคอกด้วยอาหารหยาบที่เก็บสำรองไว้ หลังเก็บเกี่ยวปล่อยลงในพื้นที่นาเพื่อกินตอซัง ส่วนเกษตรกรที่มีพื้นที่ว่างเปล่า ในฤดูทำนาเกษตรกรปล่อยโคลงเลี้ยงในพื้นที่ของตนเองเป็นหลัก โดยใช้อาหารหยาบที่เก็บสำรองไว้หรือเกี่ยวหญ้าพื้นเมืองหรือหญ้าที่ปลูกไว้มาเลี้ยงโค เมื่อการเก็บเกี่ยวแล้วเสร็จก็ปล่อยโคลงในพื้นที่นาที่เก็บเกี่ยวแล้วเพื่อกินตอซังข้าว อย่างไรก็ตามการที่พื้นที่สาธารณะและพื้นที่ที่เกษตรกรครอบครองมีอย่างจำกัดจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การเพิ่มขนาดของฝูงทำได้ยาก จำกัด ในขณะที่พื้นที่ว่างเปล่ามีการปลูกยางพารามากขึ้น ในระยะเวลาที่ต้นยางกำลังเติบโตไม่สามารถปล่อยโคเข้าไปเลี้ยงได้

สำหรับพื้นที่ที่มีการปล่อยเลี้ยงบนภูเขาช่วงฤดูฝน ขนาดฝูงค่อนข้างใหญ่อยู่แล้ว เกษตรกรแต่ละรายครอบครองโคไม่ต่ำกว่า 50 ตัว การเพิ่มขนาดฝูงต้องคำนึงถึงอาหารหยาบในช่วงที่โคลงจากเขา เกษตรกรแต่ละรายต้องจัดหาฟางไว้สำรองเป็นจำนวนมากและต้องเสียค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง ดังนั้นช่วงโคลงจากเขาจึงมีการแบ่งจำหน่ายเพื่อให้ขนาดฝูงลดลง มิฉะนั้นจะเป็นปัญหาอย่างยิ่งในฤดูร้อน โคจะนำหนักตัวลดลงและบ่อยครั้งที่โคล้มตายเนื่องจากขาดแคลนอาหาร

สำหรับเกษตรกรกลุ่มที่เลี้ยงโคน้อยตัว เช่นกลุ่มที่ครอบครองไม่เกิน 5 ตัว ส่วนใหญ่มีข้อจำกัดในการเลี้ยงอยู่แล้ว อาทิ มีพื้นที่ครอบครองน้อย มีเศษเหลือจากไร่นาค่อนข้างจำกัด มีภาระในครัวเรือนที่ต้องจำหน่ายโคเพื่อเป็นรายได้ ทำให้ฝูงโคมีขนาดเล็ก

ดังนั้นเกษตรกรทั้งกลุ่มที่เลี้ยงโคฝูงใหญ่หรือฝูงเล็ก หากจะขยายจำนวนต้องมีการวางแผนการจัดการอาหารหยาบอย่างเหมาะสม อาทิ สามารถจัดหาหรือซื้ออาหารหยาบจากหมู่บ้านตนเองหรืออื่นที่มีการเลี้ยงโคไม่มากมาสำรองไว้ในช่วงฤดูแล้ง ในพื้นที่ที่มีระบบชลประทานต้องแบ่งพื้นที่เพื่อการปลูกหญ้า ในพื้นที่ที่มีการปลูกมันสำปะหลังต้องสามารถใช้ประโยชน์จากใบมันให้เป็นแหล่งอาหารหยาบ พื้นที่ปลูกยางพาราควรปลูกแซมด้วยพืชอาหารสัตว์ ในพื้นที่ติดภูเขาต้องช่วยกันดูแลรักษาสภาพป่าเพื่อให้เป็นแหล่งอาหารสำคัญสำหรับโค ที่กล่าวมาข้างต้นต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจและความร่วมมือของชุมชนและผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง

แม้ความต้องการขยายจำนวนโคจะเป็นสิ่งที่ต้องการแต่ควรคำนึงถึงการเลี้ยงโคให้มีจำนวนพอเหมาะกับศักยภาพของอาหารหยาบที่มีในท้องถิ่น ซึ่งจะทำให้โคมีสภาพร่างกายสมบูรณ์ จำหน่ายได้ราคา และลดการสูญเสียจากสภาวะการขาดแคลนอาหารได้

บทที่ 7

การเปลี่ยนแปลงของน้ำหนักตัวโคและการทำนายค่าน้ำหนัก

ข้อมูลที่ได้ในครั้งนี้ เป็นสิ่งที่สนใจศึกษาเพิ่มเติมนอกเหนือจากวัตถุประสงค์แรกเริ่มที่ตั้งไว้ เนื่องจากในการเก็บข้อมูลแต่ละครั้งมีโอกาสดำเนินงานในหมู่บ้านค่อนข้างมาก ได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับเกษตรกรและมีโอกาสใกล้ชิดกับโคพื้นเมืองที่เกษตรกรเลี้ยงไว้ ทำให้เกิดแนวคิดเพิ่มเติมที่จะทดลองวัดสัดส่วนต่างๆของโคเพื่อนำไปประมาณค่าน้ำหนักตัว โดยใช้เครื่องชั่งน้ำหนักแบบพกพาได้ของสถานศึกษาติดตัวไปด้วย คาดหวังว่าข้อมูลที่ได้จะเป็นแนวทางในการวางแผนการเก็บข้อมูลที่เหมาะสมในขั้นตอนต่อไป

7.1 การเปลี่ยนแปลงของน้ำหนักตัวโค

เนื่องจากคณะผู้วิจัยต้องการทราบการเปลี่ยนแปลงของน้ำหนักโคในช่วงเวลาหนึ่งน้ำหนักโคเปลี่ยนแปลงอย่างไรบ้างในสภาพการเลี้ยงดูในหมู่บ้าน จึงได้ทำการเก็บข้อมูลในเรื่องน้ำหนักโคจาก 4 หมู่บ้านในจังหวัดอุบลราชธานี และ 3 หมู่บ้านในจังหวัดยโสธร โดยใช้เครื่องชั่งสัตว์ใหญ่ชนิดพกพาได้ ทำการชั่งน้ำหนักตัวครั้งแรกในช่วงต้นฝน และชั่งน้ำหนักตัวโคตัวเดิมอีกครั้งเมื่อสิ้นปี พบข้อมูลดังนี้

ตารางที่ 7.1 การเปลี่ยนแปลงของน้ำหนักตัวโค (ก.ก./เดือน)

หมู่บ้าน		ระยะเวลา	น้ำหนักเปลี่ยนแปลง (ก.ก./เดือน)	จำนวนโคที่ชั่ง (ตัว)
จ.อุบลราชธานี				
ดงหนองหลวง	เขมราฐ	ก.ค.-ต.ค.	-1.28	14
นาหว้า	ศรีเมืองใหม่	เม.ย.-พ.ย.	+11.88*	6
ไหล่ธาตุ	นาตาล	ก.ค.-ธ.ค.	+3.57	8
ดอนจิก	ตระการพืชผล	ก.ค.-ต.ค.	+0.54	10
จ.ยโสธร				
สร้างแป้น	มหาชนะชัย	มิ.ย.-ต.ค.	+14.09**	25
โพนสิม	คำเขื่อนแก้ว	มิ.ย.-ต.ค.	+9.24**	25
คำเอนอ้า	กุศชุม	มิ.ย.-ต.ค.	+0.49	28

กรณีจังหวัดอุบลราชธานีพบว่าบ้านนาหว้า อำเภอศรีเมืองใหม่* โคจะมีน้ำหนักตัวเพิ่มมากขึ้น 11.88 กิโลกรัม /ตัว/เดือน ดังนั้นในช่วงฤดูฝนโคจะมีน้ำหนักเพิ่มอย่างน้อย 50 กิโลกรัม/ตัว ทั้งนี้เพราะโคขึ้นไปอาศัยอยู่บนภูเขา หากินอิสระตามทุ่งหญ้าหรือลานหญ้าบนภูเขา รวมทั้งพืชอาหารจากไม้พุ่มและไม้ยืนต้น ต่างจากโคที่เลี้ยงบนพื้นราบที่ส่วนใหญ่หญ้าฝนจะถูกขังไว้ในคอกตลอดเวลา หากเจ้าของไม่มีเวลาเกี่ยวหญ้า หรือไม่มีอาหารเสริม ส่วนใหญ่โคจะทรงตัวหรือลดลง

ในกรณีของจังหวัดยโสธรทั้ง 3 หมู่บ้าน ได้ทำการชั่งน้ำหนักโคเพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลง โดยชั่งครั้งแรกในเดือนมิถุนายน 2549 และชั่งครั้งหลังในเดือนตุลาคม 2549 พบว่าโคในหมู่บ้านสร้างแป้นและหมู่บ้านโพนสิม** มีน้ำหนักตัวเพิ่มเฉลี่ย 14.09 และ 9.24 กิโลกรัม/เดือน ต่างจากหมู่บ้านคำเอนอ้าซึ่งโคมีน้ำหนักตัวเพิ่มเพียงเล็กน้อย 0.49 กิโลกรัม/เดือน ทั้งนี้เนื่องจากสองหมู่บ้านแรกที่ถูกกล่าวมาข้างต้น มีการปลูกหญ้ากินนีและรู้ชื่อทุกครัวเรือน บ้านสร้างแป้นมีคลองส่งน้ำ บ้านโพนสิมมีแหล่งน้ำซึมน้ำซับ ส่วนบ้านคำเอนอ้ามีอ่างเก็บน้ำแต่ระบบการส่งน้ำยังไม่สมบูรณ์ ซึ่งจุดนี้อาจเกี่ยวข้องกับการอุดมสมบูรณ์ของพืชอาหารสัตว์และน้ำหนักตัวโค

7.2 การทำนายค่าน้ำหนักตัว

การศึกษาในครั้งนี้ได้ทำการวัดส่วนต่างๆของร่างกายโคแล้วนำมาหาความสัมพันธ์กับน้ำหนักตัว (BW) โดยใช้ข้อมูลทั้งหมดจากโคพื้นเมือง 163 ตัว น้ำหนักระหว่าง 175-300 กิโลกรัม คณะฯ ไม่รวมโคอ้วนท้วม เนื่องจากเก็บข้อมูลในฤดูฝน สภาพร่างกายค่อนข้างสมบูรณ์ (body score ระหว่าง 3-4) ส่วนต่างๆที่วัดได้แก่

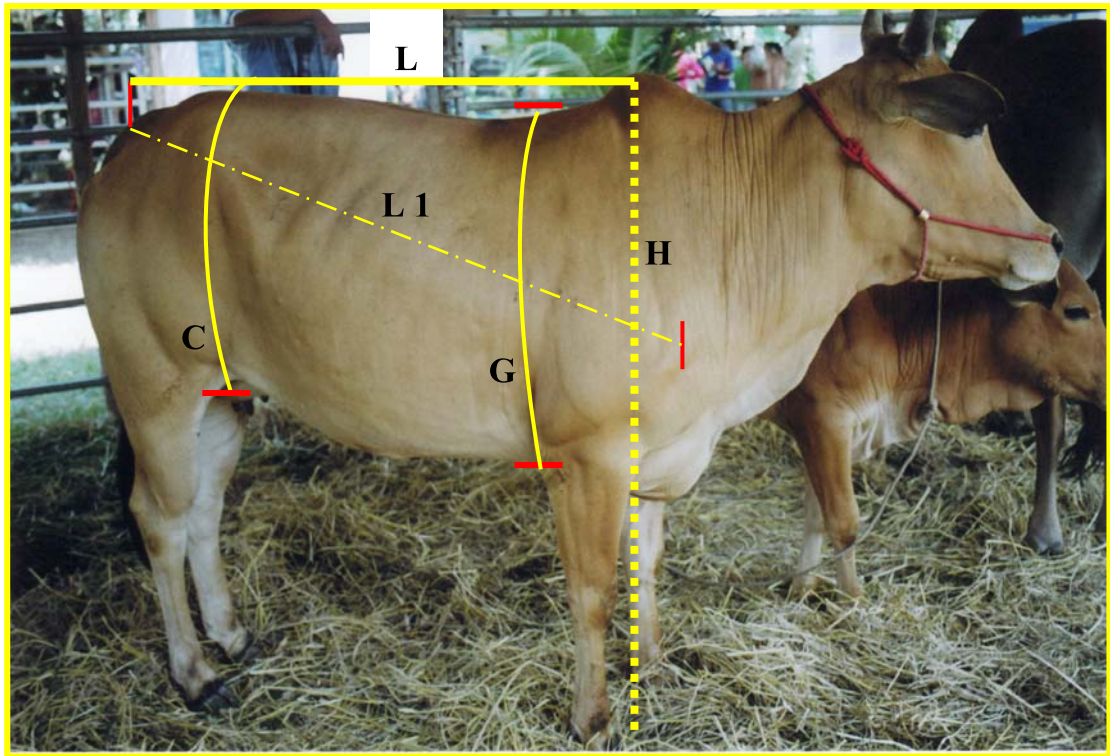
รอบอก (Girth, G)

ความยาวตรง (Long, L)

ความยาวเฉียง (Long1, L1)

ความสูง (Height, H)

รอบซอกขาหลัง (Cod, C)

นำค่าที่วัดได้(เซนติเมตร)ไปประมาณค่าน้ำหนักตัวโค(กิโลกรัม) โดยใช้หลักการรีเกรสชั่น วิเคราะห์โดยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS Version 13 พบว่าค่าต่างๆที่วัดมีความสัมพันธ์เชิงเส้นตรงกับ น้ำหนักตัว ($P < 0.01$) และแสดงเป็นสมการทำนายได้ดังนี้

7.2.1 กรณีใช้ค่าที่วัดเพียง 1 ค่า ในการทำนายน้ำหนักตัว (Simple Linear Regression)

$$BW = 3.223 C - 263.915 \quad r^2 = .840$$

$$BW = 3.668 G - 296.780 \quad r^2 = .811$$

$$BW = 4.738 L - 274.827 \quad r^2 = .745$$

$$BW = 4.079 L_1 - 253.005 \quad r^2 = .697$$

$$BW = 5.048 H - 354.722 \quad r^2 = .693$$

พบว่าการใช้ค่าวัดรอบอก (G) และรอบซอกขาหลัง (C) จะให้ค่า r^2 มากกว่า 0.8 ซึ่งสูงกว่า การใช้ความยาวหลัง (L, L₁) และความสูง (H) และสังเกตได้ว่า การใช้ค่ารอบซอกขาหลัง (C) จะให้ค่า r^2 สูงที่สุด ซึ่งค่าดังกล่าวมักไม่ปรากฏการใช้ในสมการทำนายน้ำหนักตัว และควรจะได้ศึกษาเพิ่มเติมในหัวข้อดังกล่าวอีกต่อไป โดยทดสอบทั้งในโคพื้นเมือง และสายพันธุ์ต่าง ๆ

7.2.2 กรณีใช้ค่าที่วัดหลายค่าในการทำนายน้ำหนักตัว (Multiple Regression)

เมื่อใช้ทั้ง 5 ค่า ที่วัดได้ในสมการทำนาย

$$BW = 1.457 C + 1.152 G + 0.446 L + 0.54 L1 + 0.517 H - 328.603, \quad r^2 = 0.886$$

เมื่อใช้ค่าที่ให้ค่า r^2 สูงสุด 4 อันดับแรก

$$BW = 1.680 C + 10.874 G + 0.6 L + 0.844 L1 - 314.426 \quad r^2 = 0.869$$

เมื่อใช้ค่าที่ให้ค่า r^2 สูงสุด 3 อันดับแรก

$$BW = 1.704 C + 1.055 G + 1.180 L - 306.668 \quad r^2 = 0.863$$

เมื่อใช้ค่าที่ให้ค่า r^2 สูงสุด 2 อันดับแรก

$$BW = 2.112 C + 1.367 G - 289.257 \quad r^2 = 0.853$$

เมื่อใช้ค่า 3 ค่าที่นิยมวัดกัน คือ ความสูง ความยาว และรอบอก

$$BW = 0.444 H + 1.35 L + 2.599 G - 334.190 \quad r^2 = 0.867$$

เมื่อเปลี่ยนความยาวรอบอก (G) เป็นความยาวรอบคอขาหลัง (C) ได้

$$BW = 1.23 H + 0.933 L + 2.155 W - 328.189 \quad r^2 = 0.876$$

การใช้ค่าที่วัดหลายค่าในสมการทำนายมีส่วนทำให้ค่า r^2 สูงขึ้น แต่การใช้ค่ารอบอกหรือรอบคอขาหลัง หรือทั้ง 2 ค่าด้วยกัน ค่า r^2 อยู่ในช่วงที่เชื่อถือได้เช่นกันและสะดวกเมื่อพิจารณาในแง่ของการปฏิบัติเพราะไม่จำเป็นต้องวัดหลายค่า ที่สำคัญควรพิจารณาค่าที่วัดจากรอบคอขาหลัง เนื่องจากยังไม่ปรากฏการใช้ค่าดังกล่าว ควรที่จะทำการทดสอบให้มั่นใจอีกครั้งก่อนสรุปผล และควรวัดจากจำนวนโคที่มากขึ้น เพราะผลที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้ได้จากโคพื้นเมืองจำนวน 163 ตัวเท่านั้น

เอกสารอ้างอิง

- กรมปศุสัตว์ 2542. การอนุรักษ์และพัฒนาสัตว์พื้นบ้าน โครงการความหลากหลายทางชีวภาพด้านปศุสัตว์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์
- กรมปศุสัตว์ 2548. พืชอาหารสัตว์พื้นเมือง เล่ม 2. โครงการความหลากหลายทางชีวภาพด้านปศุสัตว์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์
- กรมปศุสัตว์. 2550. ข้อมูลสถิติปศุสัตว์. http://www.dld.go.th/home/stat_L3.html: สืบค้นเมื่อ 25-1-2007.
- เกรียงเดช ลำแดง และสมพร โชคเจริญ 2544. โครงการปรับปรุงคุณภาพโคพันธุ์พื้นเมือง (5) การศึกษาการเจริญเติบโตและลักษณะซากโคพื้นเมืองภายใต้สภาวะการเลี้ยงขุน รายงานผลงานวิจัยการปศุสัตว์ประจำปี พ.ศ.2544 กรมปศุสัตว์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์
- กลุ่มสารสนเทศและข้อมูลสถิติ 2545. ข้อมูลจำนวนปศุสัตว์ในประเทศไทย ปี 2545. ศูนย์สารสนเทศ กรมปศุสัตว์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์
- จรัญ จันทลักษณ์ 2526. การพัฒนาปศุสัตว์เพื่อชนบท สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- จรัญ ไทยานนท์, ไพฑูรย์ คัชมาตย์และนงลักษณ์ สุพรรณไชยมาตย์ 2529. การตลาดปศุสัตว์ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาควิชาเศรษฐศาสตร์ คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- ญาณิน โอภาสพัฒนกิจ และ จุฑารัตน์ เสริมภูดูล 2548. รายงานการวิจัย สถานภาพการผลิตและการตลาดเนื้อโคของประเทศไทย สำนักงานกองทุนสนับสนุนงานวิจัย (สกว.)
- นงนุช จงเรืองศรี 2549. การศึกษาศักยภาพอาหารหยาบเพื่อเลี้ยงโคกระบือในเขตพื้นที่ตอนใต้ของจังหวัดอุบลราชธานี ปัญหาพิเศษปริญญาตรี คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
- นิกร ยุระชัย และวรวิทย์ ธนสุนทรสุทธิ 2547. การศึกษาสภาพการเลี้ยงโคพื้นเมืองในจังหวัดอุบลราชธานี วารสารวิชาการปศุสัตว์ปีที่ 9 ฉบับที่ 20 มิถุนายน – กันยายน 2547 สำนักสุศาสตร์สัตว์และสุขอนามัยที่ 3 กรมปศุสัตว์ กระทรวงเกษตรและ สหกรณ์
- พงษ์ชาญ ณ ลำปาง, สุเชียร นามวงศ์, ประพาส นวนคำลี, สมพงษ์ ศรีตะเถระและสมพิตร จักริพันธุ์ ระบบการเลี้ยงโค – กระบือ ของบ้านบอน จังหวัดศรีสะเกษ 2528. โครงการวิจัยระบบการทำฟาร์ม คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- พรรณทิพา วิเชียรสวรรค์, สุจินต์ สิมารักษ์, กนก พลรัตน์, สมจิตต์ โอภาสตระกูล, สมพิตร เพ็งหาพันธุ์, นพรัตน์ คงพิรุณ, กัมปนาท ไพราม และสุเชียร นามวงศ์ 2533. อาหารโคกระบือในระบบการทำฟาร์มของเกษตรกร ตำบลบ้านค้อ อำเภอเมือง จังหวัด ขอนแก่น โครงการวิจัยระบบการทำฟาร์ม คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- ฝ่ายประมวลผลและสถิติ 2544. ข้อมูลจำนวนปศุสัตว์ในประเทศไทย ปี 2544 กองแผนงาน กรมปศุสัตว์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์

มีนา สารพันธ์ 2549. การศึกษาศักยภาพอาหารหยาบเพื่อเลี้ยงโคกระบือในเขตพื้นที่ตอนเหนือของ
จังหวัดอุบลราชธานี ปัญหาพิเศษปริญญาตรี คณะเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
อุบลราชธานี

มังกร วงศ์ศรี, ธวัชชัย สุวรรณคำฉาย , เหวลิต โชคสวัสดิ์ ,กัณฑ์ ธรรมแสงและไมเคิล แฮร์ 2546.
ประสิทธิภาพการผลิตของแม่โคพันธุ์บราห์มันและโคพื้นเมืองไทยที่เลี้ยงโดยหญ้า
พาสลัมอุบลในประเทศไทย รายงานประจำปี 2546 สถานีวิจัยทดสอบพันธุ์สัตว์
อุบลราชธานี

วรวิทย์ ชนสุนทรและนันทนา เกรียงธีรการ 2542 สภาวะการเลี้ยงโคเนื้อและกระบือของเกษตรกร
ในจังหวัดอุบลราชธานี จุลสารวิชาการปศุสัตว์ปีที่ 4 ฉบับที่ 11 เมษายน – กันยายน 2542
สำนักงานปศุสัตว์เขต 3 กรมปศุสัตว์

สำนักงานเกษตรและสหกรณ์จังหวัดอุบลราชธานี 2549. ข้อมูลพื้นฐานจังหวัดอุบลราชธานี 2549.

สำนักงานปศุสัตว์จังหวัดอุบลราชธานี 2549. ข้อมูลสถิติปศุสัตว์

สวัสดิ์ ธรรมบุตรและวนิดา กำเนิดเพชร 2542. การอนุรักษ์และพัฒนาสัตว์พื้นเมืองของกรมปศุสัตว์
โครงการวิจัยความหลากหลายทางชีวภาพด้านปศุสัตว์ 2542 – 2546 กรมปศุสัตว์กระทรวง
เกษตรและ สหกรณ์

สมมาตร สุวรรณมาโจและสุวิษ บุญโปร่ง 2544. การเลี้ยงโคพื้นเมืองกรมปศุสัตว์ กระทรวงเกษตร
และสหกรณ์

สุจินต์ สิมารักษ์ , กนก ผลารักษ์ และ พงษ์ชาญ ณ ลำปาง 2530. ระบบการเลี้ยงโคและกระบือของ
บ้านหินลาด จังหวัดขอนแก่น โครงการวิจัยระบบการทำฟาร์ม คณะเกษตรศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น

สุทธิพงษ์ อริยะพงศ์สรรค์ , ประสาน ดังควัฒนา , เวชสิทธิ์ โทบุราณ , อติศักดิ์ สังข์แก้ว และณอม
ทาทอง 2546. การศึกษาสถานภาพองค์ความรู้และศักยภาพการผลิตโคพื้นเมืองของ
เกษตรกรรายย่อยภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนบน

ภาคผนวก

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์ ต.นาจะหลวย อ.นาจะหลวย จ.อุบลราชธานี

- 1.นายจำปา สีสัน บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 15 บ.แก้งเรืองพัฒนา
- 2.นางนวล นางแพง บ้านเลขที่ 142 หมู่ที่ 15 บ.แก้งเรืองพัฒนา
- 3.นายณู สาคนาง บ้านเลขที่ 129 หมู่ที่ 15 บ.แก้งเรืองพัฒนา
- 4.นางเพชรรา ผานันท์ บ้านเลขที่ 189 หมู่ที่ 15 บ.แก้งเรืองพัฒนา
- 5.นายผา อักษร บ้านเลขที่ 127 หมู่ที่ 15 บ.แก้งเรืองพัฒนา
- 6.นายเพียร แสนทวีสุข บ้านเลขที่ 21 หมู่ที่ 15 บ.แก้งเรืองพัฒนา
- 7.นางวาน ผานันต์ บ้านเลขที่ 47 หมู่ที่ 15 บ.แก้งเรืองพัฒนา
- 8.วิชัย คชพรหม บ้านเลขที่ 155 หมู่ที่ 15 บ.แก้งเรืองพัฒนา
- 9.นายสมชื่น สิงห์คำ บ้านเลขที่ 199 หมู่ที่ 15 บ.แก้งเรืองพัฒนา
- 10.นางสี ทันวิมา บ้านเลขที่ 143 หมู่ที่ 15 บ.แก้งเรืองพัฒนา
- 11.นายสำราญ สุกลา บ้านเลขที่ 39 หมู่ที่ 15 บ.แก้งเรืองพัฒนา
- 12.นายเสาร์ สุทะนัง บ้านเลขที่ 82 หมู่ที่ 15 บ.แก้งเรืองพัฒนา
- 13.นางหล้า สีสัน บ้านเลขที่ 165 หมู่ที่ 15 บ.แก้งเรืองพัฒนา
- 14.นางແທ່ງ ทันวิมา บ้านเลขที่ 30 หมู่ที่ 15 บ.แก้งเรืองพัฒนา
- 15.นายอุทัย พันธุ์ทอง บ้านเลขที่ 51 หมู่ที่ 15 บ.แก้งเรืองพัฒนา

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์ตำบลโขง อำเภอน้ำยืน จังหวัดอุบลราชธานี

1. นาย กิตติศักดิ์ สิงห์สู่ บ้านเลขที่ 51 หมู่ 5 บ้านหนองเทา
2. นาง จันทร น้อยวงศ์ บ้านเลขที่ 62 หมู่ 5 บ้านหนองเทา
3. นาย ชาย ศรีหาบุตร บ้านเลขที่ 35 หมู่ 6 บ้านเก่าขาม
4. นาย ถ่อน ไชยรัตน์ บ้านเลขที่ 206 หมู่ 5 บ้านหนองเทา
5. นาย บุญพอ พรหมเคน บ้านเลขที่ 34 หมู่ 5 บ้านหนองเทา
6. นาย พรหมมา กุคำรักษ์ บ้านเลขที่ 82 หมู่ 5 บ้านหนองเทา
7. นาย มงคล ลาพันธ์ บ้านเลขที่ 30 หมู่ 5 บ้านหนองเทา
8. นางลำดวน คำลุน บ้านเลขที่ 50 หมู่ 5 บ้านหนองเทา
9. นายวารี พรบุตร บ้านเลขที่ 192 หมู่ 5 บ้านหนองเทา
10. นาย สมหมาย ศรีหาบุตร บ้านเลขที่ 34 หมู่ 5 บ้านหนองเทา
11. นาย สมาน เหล่านิตย์ บ้านเลขที่ 200 หมู่ 5 บ้านหนอง
12. นาย สุวรรณ บุญด้วง บ้านเลขที่ 9 หมู่ 5 บ้านหนองเทา
13. นาย สายทอง เลียงวัน บ้านเลขที่ 115 หมู่ 5 บ้านหนองเทา
14. นาย ไสว แสนทวีสุข บ้านเลขที่ 27/2 หมู่ 5 บ้านหนองเทา
15. นาย อำนาจ คำแสนหมื่น บ้านเลขที่ 38 หมู่ 5 บ้านหนองเทา

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์ ตำบล โพนงาม อำเภอเบญจทรกิจ จังหวัดอุบลราชธานี

1. นาย เกลี้ยง ไชยนาท บ้านเลขที่ 53 หมู่ 11
2. นายวิเชียร วงษา บ้านเลขที่ 118 หมู่ 7
3. นาย พรหม โคตรสุวรรณ บ้านเลขที่ 53 หมู่ 11
4. นาย สวน จงไพร บ้านเลขที่ 149 หมู่ 11
5. นาย ทองไหล ชุมเสน บ้านเลขที่ 15 หมู่ 11
6. นาย นวล โคตรดา บ้านเลขที่ 7 หมู่ 11
7. นาย ทองสี สารขัน บ้านเลขที่ 37/1 หมู่ 11
8. นาย ชุน ชินญา บ้านเลขที่ 157 หมู่ 7
9. ร.ต.ท. ทอง ใต้พึ้ง บ้านเลขที่ 121 หมู่ 11
10. นาง บังอร แสงแก้ว บ้านเลขที่ 53 หมู่ 7
11. นาง สา ชลมาร์ท บ้านเลขที่ 141 หมู่ 7
12. นาง ใส นาโถ บ้านเลขที่ 72/1 หมู่ 7
13. นาง ศรี อินทร์สอน บ้านเลขที่ 1 หมู่ 7
14. นาง สุณีพร ตะลันดา บ้านเลขที่ 120 หมู่
15. นาง ดอกไม้ ศรีแก้ว บ้านเลขที่ 157 หมู่ 7

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์ บ้านโนนก่อ ต.โนนก่อ อ.สิรินธร จังหวัดอุบลราชธานี

1. นางกรม วงษาชัย บ้านเลขที่ 225 หมู่ 4
2. นางทองแสนทวีสุข บ้านเลขที่ 54 หมู่ 4
3. นายกาบิน พลจันทร์ บ้านเลขที่ - หมู่ 4
4. นายคุณ พลศรี บ้านเลขที่ 76 หมู่ 4
5. นายคำพิน ธรรมอาตุล บ้านเลขที่ 377 หมู่ 4
6. นางจันทร์ จันทะเกษ บ้านเลขที่ 96 หมู่ 4
7. นางตาล พลศรี บ้านเลขที่ 79 หมู่ 4
8. นายทับ เดชวงศ์ บ้านเลขที่ 289 หมู่ 4
9. นายประดิษฐ์ นนท์ศิริ บ้านเลขที่ 326 หมู่ 4
10. นายประทีน ธรรมอาตุล บ้านเลขที่ 86 หมู่ 4
11. นางพร ธรรมอาตุล บ้านเลขที่ 16 หมู่ 4
12. นางมิ่ง พลจันทร์ บ้านเลขที่ 214 หมู่ 4
13. นายวาน พลจันทร์ บ้านเลขที่ 224 หมู่ 4
14. นายอ่อน พลศรี บ้านเลขที่ 75 หมู่ 4
15. นายเอง ธรรมอาตุล บ้านเลขที่ 19 หมู่ 4

รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์ บ้านโนนแคน ตำบลตบหู อำเภอเดชอุดม จังหวัดอุบลราชธานี

1. นายคุณดี ไชยรินทร์ บ้านเลขที่ 228 หมู่ที่ 19 บ้านโนนแคน ตำบลตบหู
2. นายใจ โพธิสนธ์ บ้านเลขที่ 29 หมู่ที่ 19 บ้านโนนแคน ตำบลตบหู
3. นายใจ ปราบชมภู บ้านเลขที่ 63 หมู่ที่ 19 บ้านโนนแคน ตำบลตบหู
4. นายบุญ สาระพันธ์ บ้านเลขที่ 151 หมู่ที่ 2 บ้านโนนแคน ตำบลตบหู
5. นายบุญมา พาพันธ์ บ้านเลขที่ 94 หมู่ที่ 19 บ้านโนนแคน ตำบลตบหู
6. นางบุญเลิศ สาระพันธ์ บ้านเลขที่ 75 หมู่ที่ 19 บ้านโนนแคน ตำบลตบหู
7. นายเปลี่ยน พาพันธ์ บ้านเลขที่ 50 หมู่ที่ 2 บ้านโนนแคน ตำบลตบหู
8. นายพุทธา มูลวงษ์ บ้านเลขที่ 43 หมู่ที่ 2 บ้านโนนแคน ตำบลตบหู
9. นายล้อม ไชยราช บ้านเลขที่ 252 หมู่ที่ 19 บ้านโนนแคน ตำบลตบหู
10. นายวิจิตร โบราณ บ้านเลขที่ 239 หมู่ที่ 19 บ้านโนนแคน ตำบลตบหู
11. นายวิรัตน์ สระแก้ว บ้านเลขที่ 92 หมู่ที่ 19 บ้านโนนแคน ตำบลตบหู
12. นายสุชาติ พิมพ์าศย์ บ้านเลขที่ 21 หมู่ที่ 2 บ้านโนนแคน ตำบลตบหู
13. นางเหรียญ มิตรราช บ้านเลขที่ 76 หมู่ที่ 2 บ้านโนนแคน ตำบลตบหู
14. นายอินทร์ โคตรวงษา บ้านเลขที่ 216/1 หมู่ที่ 19 บ้านโนนแคน ตำบลตบหู
15. นางสาวอุบล สระแก้ว บ้านเลขที่ 102 หมู่ที่ 19 บ้านโนนแคน ตำบลตบหู

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์ บ้านคอนจิก ต.นาพิน อ.ตระการพืชผล จังหวัดอุบลราชธานี

1. นายสุริยันต์ เวียงนนท์ บ้านเลขที่ 19 หมู่ 3 บ้านคอนจิก ต.นาพิน อ.ตระการพืชผล
2. นางเทียมจันทร์ ชอบทอง บ้านเลขที่ 127 หมู่ 3 บ้านคอนจิก ต.นาพิน อ.ตระการพืชผล
3. นางยุพิน ทองมี บ้านเลขที่ 134 หมู่ 3 บ้านคอนจิก ต.นาพิน อ.ตระการพืชผล
4. นายยนต์ ลานนท์ บ้านเลขที่ 86 หมู่ 3 บ้านคอนจิก ต.นาพิน อ.ตระการพืชผล
5. นายเตียง บุญเนตร บ้านเลขที่ 17 หมู่ 3 บ้านคอนจิก ต.นาพิน อ.ตระการพืชผล
6. นางเป้า พุดสม บ้านเลขที่ 42 หมู่ 3 บ้านคอนจิก ต.นาพิน อ.ตระการพืชผล
7. นายแป หอมหวล บ้านเลขที่ 15 หมู่ 3 บ้านคอนจิก ต.นาพิน อ.ตระการพืชผล
8. นางแดง วงกลม บ้านเลขที่ 25 หมู่ 3 บ้านคอนจิก ต.นาพิน อ.ตระการพืชผล
9. นางวรรณา วงกลม บ้านเลขที่ 35 หมู่ 3 บ้านคอนจิก ต.นาพิน อ.ตระการพืชผล
10. นายมานะ หิมะคุณ บ้านเลขที่ 166 หมู่ 3 บ้านคอนจิก ต.นาพิน อ.ตระการพืชผล
11. นายนิยม สิ้นสีทา บ้านเลขที่ 57 หมู่ 3 บ้านคอนจิก ต.นาพิน อ.ตระการพืชผล
12. นายอำพร ศรีเงิน บ้านเลขที่ 20 หมู่ 3 บ้านคอนจิก ต.นาพิน อ.ตระการพืชผล
13. นายกระจาย บุญคุณ บ้านเลขที่ 79 หมู่ 3 บ้านคอนจิก ต.นาพิน อ.ตระการพืชผล
14. นายสำแดง สีสม บ้านเลขที่ 21 หมู่ 3 บ้านคอนจิก ต.นาพิน อ.ตระการพืชผล
15. นาประครอง หิมาคูณ บ้านเลขที่ 5 หมู่ 3 บ้านคอนจิก ต.นาพิน อ.ตระการพืชผล

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์ บ้านนาหว้า ตำบลนาเลิน อำเภอศรีเมืองใหม่ จังหวัดอุบลราชธานี

1. นางคำ จิกลาศ บ้านเลขที่ 1/1 หมู่ 2 บ้านนาหว้า ตำบลนาเลิน อำเภอศรีเมืองใหม่
2. นางคำปุ่น จันทร์ออบ บ้านเลขที่ 87/2 หมู่ 2 บ้านนาหว้า ตำบลนาเลิน อำเภอศรีเมืองใหม่
3. นางสาวคำมะ บุคำ บ้านเลขที่ 127 หมู่ 2 บ้านนาหว้า ตำบลนาเลิน อำเภอศรีเมืองใหม่
4. นายชัย คำพระ บ้านเลขที่ 2 หมู่ 2 บ้านนาหว้า ตำบลนาเลิน อำเภอศรีเมืองใหม่
5. นายเตื่อน บัณฑิต บ้านเลขที่ 131 หมู่ 2 บ้านนาหว้า ตำบลนาเลิน อำเภอศรีเมืองใหม่
6. นายทองดี คลังอาจ บ้านเลขที่ 22 หมู่ 2 บ้านนาหว้า ตำบลนาเลิน อำเภอศรีเมืองใหม่
7. นายทองพูล รอดภัย บ้านเลขที่ 96 หมู่ 2 บ้านนาหว้า ตำบลนาเลิน อำเภอศรีเมืองใหม่
8. นางนารี บุคำ บ้านเลขที่ 58 หมู่ 2 บ้านนาหว้า ตำบลนาเลิน อำเภอศรีเมืองใหม่
9. นางบุญแต่ง ไชยวาน บ้านเลขที่ 87 หมู่ 2 บ้านนาหว้า ตำบลนาเลิน อำเภอศรีเมืองใหม่
10. นายสมศรี ศรีสม บ้านเลขที่ หมู่ 2 บ้านนาหว้า ตำบลนาเลิน อำเภอศรีเมืองใหม่
11. นายสาธิต เชียวภูเขียว บ้านเลขที่ 112 หมู่ 2 บ้านนาหว้า ตำบลนาเลิน อำเภอศรีเมืองใหม่
12. นายสิงห์ขร อุโคตร บ้านเลขที่ 36 หมู่ 2 บ้านนาหว้า ตำบลนาเลิน อำเภอศรีเมืองใหม่
13. นายสุพันธ์ อัสถุภย์ บ้านเลขที่ 23 หมู่ 2 บ้านนาหว้า ตำบลนาเลิน อำเภอศรีเมืองใหม่
14. นายสุรพล บุชยันต์ บ้านเลขที่ 121 หมู่ 2 บ้านนาหว้า ตำบลนาเลิน อำเภอศรีเมืองใหม่
15. นางหัด เจริญชาติ บ้านเลขที่ 17/2 หมู่ 2 บ้านนาหว้า ตำบลนาเลิน อำเภอศรีเมืองใหม่

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์ บ้านทุ่งนาเมือง ตำบลนาโพธิ์กลาง อำเภอโขงเจียม จังหวัดอุบลราชธานี

1. นายชม ชม บ้านเลขที่ 64 หมู่ 6 บ้านทุ่งนาเมือง ตำบลนาโพธิ์กลาง
2. นายดาวเรือง หอมรินทร์ บ้านเลขที่ 229 หมู่ 6 บ้านทุ่งนาเมือง ตำบลนาโพธิ์กลาง
3. นางแต้ว ภูทอง บ้านเลขที่ 40 หมู่ 6 บ้านทุ่งนาเมือง ตำบลนาโพธิ์กลาง
4. นายนารด ทาหอม บ้านเลขที่ 41 หมู่ 6 บ้านทุ่งนาเมือง ตำบลนาโพธิ์กลาง
5. นางบัวผัน ภูงาม บ้านเลขที่ 44 หมู่ 6 บ้านทุ่งนาเมือง ตำบลนาโพธิ์กลาง
6. นายเพชร สายงาม บ้านเลขที่ 72/1 หมู่ 6 บ้านทุ่งนาเมือง ตำบลนาโพธิ์กลาง
7. นายไพบูลย์ แสงใบ บ้านเลขที่ 89 หมู่ 6 บ้านทุ่งนาเมือง ตำบลนาโพธิ์กลาง
8. นายไพบูลย์ ภูทอง บ้านเลขที่ 117 หมู่ 6 บ้านทุ่งนาเมือง ตำบลนาโพธิ์กลาง
9. นางพิมพ์ลา แก้วมลมุข บ้านเลขที่ 212 หมู่ 6 บ้านทุ่งนาเมือง ตำบลนาโพธิ์กลาง
10. นายนำย มณีวงศ์ บ้านเลขที่ 155 หมู่ 6 บ้านทุ่งนาเมือง ตำบลนาโพธิ์กลาง
11. นางใย แก้ว มุกดา บ้านเลขที่ 202 หมู่ 6 บ้านทุ่งนาเมือง ตำบลนาโพธิ์กลาง
12. นางเยาวลักษณ์ จันทรา บ้านเลขที่ 163 หมู่ 6 บ้านทุ่งนาเมือง ตำบลนาโพธิ์กลาง
13. นายฤทธิ์ สายงาม บ้านเลขที่ 27 หมู่ 6 บ้านทุ่งนาเมือง ตำบลนาโพธิ์กลาง
14. นายสดี ดวงแสง บ้านเลขที่ ... หมู่ 6 บ้านทุ่งนาเมือง ตำบลนาโพธิ์กลาง
15. นายหมุน พรหมโคตร บ้านเลขที่ 80 หมู่ 6 บ้านทุ่งนาเมือง ตำบลนาโพธิ์กลาง

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์ อ.โพธิ์ไทร

1. นางคำใบ กุทอง บ้านเลขที่ 79 หมู่ 5 ตำบลสองคอน อำเภอโพธิ์ไทร
จังหวัดอุบลราชธานี รหัสไปรษณีย์ 34340
2. นายชาญยุทธ จันทชาติ บ้านเลขที่ 23 หมู่ 5 ตำบลสองคอน อำเภอโพธิ์ไทร
จังหวัดอุบลราชธานี รหัสไปรษณีย์ 34340
3. นายถัน ศรีดาแก้ว บ้านเลขที่ 15 หมู่ 5 ตำบลสองคอน อำเภอโพธิ์ไทร
จังหวัดอุบลราชธานี รหัสไปรษณีย์ 34340
4. นางนรี สิ้นโสม บ้านเลขที่ 71 หมู่ 5 ตำบลสองคอน อำเภอโพธิ์ไทร
จังหวัดอุบลราชธานี รหัสไปรษณีย์ 34340
5. นายนิด สายใจ บ้านเลขที่ 54 หมู่ 5 ตำบลสองคอน อำเภอโพธิ์ไทร
จังหวัดอุบลราชธานี รหัสไปรษณีย์ 34340
6. นายประสิทธิ์ เทศวงศ์ บ้านเลขที่ 55 หมู่ 5 ตำบลสองคอน อำเภอโพธิ์ไทร
จังหวัดอุบลราชธานี รหัสไปรษณีย์ 34340
7. นายวันทา รัตนมูล บ้านเลขที่ 6 หมู่ 5 ตำบลสองคอน อำเภอโพธิ์ไทร
จังหวัดอุบลราชธานี รหัสไปรษณีย์ 34340
8. นางมนเทียร กลมเกลี้ยง บ้านเลขที่ 1 หมู่ 5 ตำบลสองคอน อำเภอโพธิ์ไทร
จังหวัดอุบลราชธานี รหัสไปรษณีย์ 34340
9. นายสวัสดิ์ วันทอง บ้านเลขที่ 27 หมู่ 5 ตำบลสองคอน อำเภอโพธิ์ไทร
จังหวัดอุบลราชธานี รหัสไปรษณีย์ 34340
10. นายสมาน เพิ่มศรี บ้านเลขที่ 106 หมู่ 5 ตำบลสองคอน อำเภอโพธิ์ไทร
จังหวัดอุบลราชธานี รหัสไปรษณีย์ 34340
11. นายสุทัย สายใจ บ้านเลขที่ 54 หมู่ 5 ตำบลสองคอน อำเภอโพธิ์ไทร
จังหวัดอุบลราชธานี รหัสไปรษณีย์ 34340
12. นางสมปอง เมืองสง บ้านเลขที่ 127 หมู่ 5 ตำบลสองคอน อำเภอโพธิ์ไทร
จังหวัดอุบลราชธานี รหัสไปรษณีย์ 34340
13. นางเหรียญคำ แสงงาม บ้านเลขที่ 67 หมู่ 5 ตำบลสองคอน อำเภอโพธิ์ไทร
จังหวัดอุบลราชธานี รหัสไปรษณีย์ 34340
14. นายอุดม สมรูป บ้านเลขที่ 40 หมู่ 5 ตำบลสองคอน อำเภอโพธิ์ไทร
จังหวัดอุบลราชธานี รหัสไปรษณีย์ 34340
15. นางอุทิศ นาคทอง บ้านเลขที่ 77 หมู่ 5 ตำบลสองคอน อำเภอโพธิ์ไทร
จังหวัดอุบลราชธานี รหัสไปรษณีย์ 34340

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์กิ่งอำเภอนาตาล

1. นายคำสิงห์ พรชัย บ้านเลขที่ 84 หมู่ 5 บ้านไหล่ธาตุ ตำบลกองโพน
กิ่งอำเภอนาตาล จังหวัดอุบลราชธานี 34170
2. นายเทียม บุตรโคตร บ้านเลขที่ 25 หมู่ 5 บ้านไหล่ธาตุ ตำบลกองโพน
กิ่งอำเภอนาตาล จังหวัดอุบลราชธานี 34170
3. นายบุญ บุญเนตร บ้านเลขที่ 30 หมู่ 5 บ้านไหล่ธาตุ ตำบลกองโพน
กิ่งอำเภอนาตาล จังหวัดอุบลราชธานี 34170
4. นายประสิทธิ์ ทยะสุทธิ บ้านเลขที่ 6 หมู่ 5 บ้านไหล่ธาตุ ตำบลกองโพน
กิ่งอำเภอนาตาล จังหวัดอุบลราชธานี 34170
5. นางไพฑูรย์ วัฒมาศ บ้านเลขที่ 64 หมู่ 5 บ้านไหล่ธาตุ ตำบลกองโพน
กิ่งอำเภอนาตาล จังหวัดอุบลราชธานี 34170
6. นายไพโรจน์ กันทะชะยอม บ้านเลขที่ 107 หมู่ 5 บ้านไหล่ธาตุ ตำบลกองโพน
กิ่งอำเภอนาตาล จังหวัดอุบลราชธานี 34170
7. นางมะลิ วัฒมาศ บ้านเลขที่ 20 หมู่ 5 บ้านไหล่ธาตุ ตำบลกองโพน
กิ่งอำเภอนาตาล จังหวัดอุบลราชธานี 34170
8. นางไมล์ ปานแดง บ้านเลขที่ 117 หมู่ 5 บ้านไหล่ธาตุ ตำบลกองโพน
กิ่งอำเภอนาตาล จังหวัดอุบลราชธานี 34170
9. นายยม กุลบุตร บ้านเลขที่ 93 หมู่ 5 บ้านไหล่ธาตุ ตำบลกองโพน
กิ่งอำเภอนาตาล จังหวัดอุบลราชธานี 34170
10. นายละคร เฟื่องสวรรค์ บ้านเลขที่ 51 หมู่ 5 บ้านไหล่ธาตุ ตำบลกองโพน
กิ่งอำเภอนาตาล จังหวัดอุบลราชธานี 34170
11. นายเล็ง โสกา บ้านเลขที่ 56 หมู่ 5 บ้านไหล่ธาตุ ตำบลกองโพน
กิ่งอำเภอนาตาล จังหวัดอุบลราชธานี 34170
12. นางศรีัญญา ผาสุย บ้านเลขที่ 133 หมู่ 5 บ้านไหล่ธาตุ ตำบลกองโพน
กิ่งอำเภอนาตาล จังหวัดอุบลราชธานี 34170
13. นายเสมอ โสกา บ้านเลขที่ 65 หมู่ 5 บ้านไหล่ธาตุ ตำบลกองโพน
กิ่งอำเภอนาตาล จังหวัดอุบลราชธานี 34170
14. นางสาววย มั่นทรลักษณ์ บ้านเลขที่ 13 หมู่ 5 บ้านไหล่ธาตุ ตำบลกองโพน
กิ่งอำเภอนาตาล จังหวัดอุบลราชธานี 34170
15. นางโสภา สุวรรณวิสุทธิ บ้านเลขที่ หมู่ 5 บ้านไหล่ธาตุ ตำบลกองโพน
กิ่งอำเภอนาตาล จังหวัดอุบลราชธานี 34170

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์อำเภอเขมราฐ

1. นางสาว ไพ เชาว์ วงศ์ปัดสา บ้านเลขที่ 49 หมู่ 14 บ้านดงหนองหลวง ตำบล เขมราฐ
อำเภอ เขมราฐ จังหวัด อุบลราชธานี
2. นาย จุมพล ใจแก้ว บ้านเลขที่ 31 หมู่ 14 บ้านดงหนองหลวง ตำบล เขมราฐ
อำเภอ เขมราฐ จังหวัด อุบลราชธานี
3. นาง จำปา พันธุ์เจริญ บ้านเลขที่ 58 หมู่ 14 บ้านดงหนองหลวง ตำบล เขมราฐ
อำเภอ เขมราฐ จังหวัด อุบลราชธานี
4. นาย พร สวรรค์ เกนมี บ้านเลขที่ 33 หมู่ 14 บ้านดงหนองหลวง ตำบล เขมราฐ
อำเภอ เขมราฐ จังหวัด อุบลราชธานี
5. นาง เพ็ญศรี ปัดนา บ้านเลขที่ 12 หมู่ 14 บ้านดงหนองหลวง ตำบล เขมราฐ
อำเภอ เขมราฐ จังหวัด อุบลราชธานี
6. นาง แพงศรี ภาคโพธิ์ บ้านเลขที่ 157 หมู่ 14 บ้านดงหนองหลวง ตำบล เขมราฐ
อำเภอ เขมราฐ จังหวัด อุบลราชธานี
7. นาง บุญยืน ตุ่นมี บ้านเลขที่ 164 หมู่ 14 บ้านดงหนองหลวง ตำบล เขมราฐ
อำเภอ เขมราฐ จังหวัด อุบลราชธานี
8. นาย บุญเพ็ง พันธุ์เจริญ บ้านเลขที่ 158 หมู่ 14 บ้านดงหนองหลวง ตำบล เขมราฐ
อำเภอ เขมราฐ จังหวัด อุบลราชธานี
9. นาย บุญเที่ยง พันธุ์เจริญ บ้านเลขที่ 21 หมู่ 14 บ้านดงหนองหลวง ตำบล เขมราฐ
อำเภอ เขมราฐ จังหวัด อุบลราชธานี
10. นาง บัวพา บุญแพง บ้านเลขที่ 55 หมู่ 14 บ้านดงหนองหลวง ตำบล เขมราฐ
อำเภอ เขมราฐ จังหวัด อุบลราชธานี
11. นาย มี ตันสิงห์ บ้านเลขที่ 67 หมู่ 14 บ้านดงหนองหลวง ตำบล เขมราฐ
อำเภอ เขมราฐ จังหวัด อุบลราชธานี
12. นาย ศักดิ์ ษรสา บ้านเลขที่ 125 หมู่ 14 บ้านดงหนองหลวง ตำบล เขมราฐ
อำเภอ เขมราฐ จังหวัด อุบลราชธานี
13. นาย สมัย พรไทร บ้านเลขที่ 18/1 หมู่ 14 บ้านดงหนองหลวง ตำบล เขมราฐ
อำเภอ เขมราฐ จังหวัด อุบลราชธานี
14. นาย อุบล ทันทาบุรุษ บ้านเลขที่ 40 หมู่ 14 บ้านดงหนองหลวง ตำบล เขมราฐ
อำเภอ เขมราฐ จังหวัด อุบลราชธานี
15. นาง อำพร หลักทอง บ้านเลขที่ 19 หมู่ 14 บ้านดงหนองหลวง ตำบล เขมราฐ
อำเภอ เขมราฐ จังหวัด อุบลราชธานี

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์อำเภอหำชนะชัย

- 1.นายเข้มพร ศุภษร บ้านเลขที่ 18 หมู่ 2 บ.สร้างเป็น ต.สงยาง อ.มหาชนะชัย
จังหวัดยโสธร
- 2.นายจันทร์ อุ่นใจ บ้านเลขที่ 64 หมู่ 2 บ.สร้างเป็น ต.สงยาง อ.มหาชนะชัย
จังหวัดยโสธร
- 3.นางชาติ วงศ์จันทร์ บ้านเลขที่ 119หมู่ 2 บ.สร้างเป็น ต.สงยาง อ.มหาชนะชัย
จังหวัดยโสธร
- 4.นางถวิล ศัตรูพ่าย บ้านเลขที่ 58หมู่ 2 บ.สร้างเป็น ต.สงยาง อ.มหาชนะชัย
จังหวัดยโสธร
- 5.นางทองมา บุญเลห์ บ้านเลขที่ 34หมู่ 2 บ.สร้างเป็น ต.สงยาง อ.มหาชนะชัย
จังหวัดยโสธร
- 6.นายนันทวัฒน์ สาระวัน บ้านเลขที่ 83 หมู่ 2 บ.สร้างเป็น ต.สงยาง อ.มหาชนะชัย
จังหวัดยโสธร
- 7.นายบุญเดิม วงศ์จันทร์ บ้านเลขที่ 38 หมู่ 2 บ.สร้างเป็น ต.สงยาง อ.มหาชนะชัย
จังหวัดยโสธร
- 8.นายบุญส่ง ศรีเย็น บ้านเลขที่ 113หมู่ 2 บ.สร้างเป็น ต.สงยาง อ.มหาชนะชัย
จังหวัดยโสธร
- 9.นางปนิดา บุญเลห์ บ้านเลขที่ 129 หมู่ 2 บ.สร้างเป็น ต.สงยาง อ.มหาชนะชัย
จังหวัดยโสธร
- 10.นางเล็ก ศัตรูพ่าย บ้านเลขที่ 42 หมู่ 2 บ.สร้างเป็น ต.สงยาง อ.มหาชนะชัย
จังหวัดยโสธร
- 11.นายเลียง สุราสร บ้านเลขที่ 6 หมู่ 2 บ.สร้างเป็น ต.สงยาง อ.มหาชนะชัย
จังหวัดยโสธร
- 12.นางหนู ชาติภูธร บ้านเลขที่ 2 หมู่ 2 บ.สร้างเป็น ต.สงยาง อ.มหาชนะชัย
จังหวัดยโสธร
- 13.นางสำรอง วงษ์จันทร์ บ้านเลขที่ 40 หมู่ 2 บ.สร้างเป็น ต.สงยาง อ.มหาชนะชัย
จังหวัดยโสธร
- 14.นางสวิง บุญเลห์ บ้านเลขที่ 56 หมู่ 2 บ.สร้างเป็น ต.สงยาง อ.มหาชนะชัย
จังหวัดยโสธร
- 15.นางอ้วน บ้านเลขที่ 55 หมู่ 2 บ.สร้างเป็น ต.สงยาง อ.มหาชนะชัย
จังหวัดยโสธร

รายนามผู้ให้สัมภาษณ์อำเภอคำเขื่อนแก้ว

1. นางต้อย ขยันทำ บ้านเลขที่ 154 หมู่ 4 บ้าน โพนสิม ต.ทุ่งมน อ.คำเขื่อนแก้ว
จังหวัดยโสธร
2. นางทัศนีย์ ส่งศรี บ้านเลขที่ 133 หมู่ 4 บ้าน โพนสิม ต.ทุ่งมน อ.คำเขื่อนแก้ว
จังหวัดยโสธร
3. นางน้อย สิงห์ครุฑ บ้านเลขที่ 9 หมู่ 4 บ้าน โพนสิม ต.ทุ่งมน อ.คำเขื่อนแก้ว
จังหวัดยโสธร
4. นางบุญช่วย สิงห์ครุฑ บ้านเลขที่ 16/1 หมู่ 4 บ้าน โพนสิม ต.ทุ่งมน อ.คำเขื่อนแก้ว
จังหวัดยโสธร
5. นายบุญมา สีอ่อน บ้านเลขที่ 17 หมู่ 4 บ้าน โพนสิม ต.ทุ่งมน อ.คำเขื่อนแก้ว
จังหวัดยโสธร
6. นางประวดี โพนสิม บ้านเลขที่ 63 หมู่ 4 บ้าน โพนสิม ต.ทุ่งมน อ.คำเขื่อนแก้ว
จังหวัดยโสธร
7. นางพงษ์ คำตา บ้านเลขที่ 37 หมู่ 4 บ้าน โพนสิม ต.ทุ่งมน อ.คำเขื่อนแก้ว
จังหวัดยโสธร
8. นางพราง ประสบดี บ้านเลขที่ 73/1 หมู่ 4 บ้าน โพนสิม ต.ทุ่งมน อ.คำเขื่อนแก้ว
จังหวัดยโสธร
9. นางรอง แล้งเมืองปรัก บ้านเลขที่ 104 หมู่ 4 บ้าน โพนสิม ต.ทุ่งมน อ.คำเขื่อนแก้ว
จังหวัดยโสธร
10. นายละออง ศรีอ่อน บ้านเลขที่ 102 หมู่ 4 บ้าน โพนสิม ต.ทุ่งมน อ.คำเขื่อนแก้ว
จังหวัดยโสธร
11. นางสกุล ศรีอ่อน บ้านเลขที่ 23 หมู่ 4 บ้าน โพนสิม ต.ทุ่งมน อ.คำเขื่อนแก้ว
จังหวัดยโสธร
12. นางสาวสมใจ ขวนยี่ บ้านเลขที่ 62 หมู่ 4 บ้าน โพนสิม ต.ทุ่งมน อ.คำเขื่อนแก้ว
จังหวัดยโสธร
13. นายสมศักดิ์ สิงห์ครุฑ บ้านเลขที่ 134 หมู่ 4 บ้าน โพนสิม ต.ทุ่งมน อ.คำเขื่อนแก้ว
จังหวัดยโสธร
14. นางสาว โพนสิม บ้านเลขที่ 16 หมู่ 4 บ้าน โพนสิม ต.ทุ่งมน อ.คำเขื่อนแก้ว
จังหวัดยโสธร
115. นางหอมไกร สิงห์กุล บ้านเลขที่ 49 หมู่ 4 บ้าน โพนสิม ต.ทุ่งมน อ.คำเขื่อนแก้ว
จังหวัดยโสธร

รายชื่อผู้ให้สัมภาษณ์อำเภออุทุม

1. นายคำ บุญมา บ้านเลขที่ 40 หมู่ที่ 8 บ้านคำเอ็นอ้า ตำบลกำแมด
อำเภออุทุม จังหวัดโสธร
2. นายคำพาส ไตรอริการ บ้านเลขที่ 67/8 หมู่ที่ 8 บ้านคำเอ็นอ้า ตำบลกำแมด
อำเภออุทุม จังหวัดโสธร
3. นางจำปา ศรีมันตะ บ้านเลขที่ 63 หมู่ที่ 8 บ้านคำเอ็นอ้า ตำบลกำแมด
อำเภออุทุม จังหวัดโสธร
4. นางจันทร์เพ็ญ เอี้ยงกันหา บ้านเลขที่ 73 หมู่ที่ 8 บ้านคำเอ็นอ้า ตำบลกำแมด
อำเภออุทุม จังหวัดโสธร
5. นางเตือนใจ เวฬุณณลักษณ์ บ้านเลขที่ 32 หมู่ที่ 8 บ้านคำเอ็นอ้า ตำบลกำแมด
อำเภออุทุม จังหวัดโสธร
6. นายบุญจันทร์ ทริวงษ์ บ้านเลขที่ 4 หมู่ที่ 8 บ้านคำเอ็นอ้า ตำบลกำแมด
อำเภออุทุม จังหวัดโสธร
7. นายบุญหลาย พันธุ์ดวง บ้านเลขที่ 12 หมู่ที่ 8 บ้านคำเอ็นอ้า ตำบลกำแมด
อำเภออุทุม จังหวัดโสธร
8. นายประครอง ชาริศาสตร์ บ้านเลขที่ 27 หมู่ที่ 8 บ้านคำเอ็นอ้า ตำบลกำแมด
อำเภออุทุม จังหวัดโสธร
9. นางล้นทม นางาม บ้านเลขที่ 58 หมู่ที่ 8 บ้านคำเอ็นอ้า ตำบลกำแมด
อำเภออุทุม จังหวัดโสธร
10. นายวีระ เวฬุณณรักษ์ บ้านเลขที่ 65 หมู่ที่ 8 บ้านคำเอ็นอ้า ตำบลกำแมด
อำเภออุทุม จังหวัดโสธร
11. นายสนอง พิมพรัตน์ บ้านเลขที่ 66 หมู่ที่ 8 บ้านคำเอ็นอ้า ตำบลกำแมด
อำเภออุทุม จังหวัดโสธร
12. นายสุภาพ ศิริดล บ้านเลขที่ 68 หมู่ที่ 8 บ้านคำเอ็นอ้า ตำบลกำแมด
อำเภออุทุม จังหวัดโสธร
13. นางสุวรรณณี แหวนแก้ว บ้านเลขที่ 22 หมู่ที่ 8 บ้านคำเอ็นอ้า ตำบลกำแมด
อำเภออุทุม จังหวัดโสธร
14. นางอุไร ทับมะโรง บ้านเลขที่ 55 หมู่ที่ 8 บ้านคำเอ็นอ้า ตำบลกำแมด
อำเภออุทุม จังหวัดโสธร
15. นายอร่าม เวฬุณณรักษ์ บ้านเลขที่ 1 หมู่ที่ 8 บ้านคำเอ็นอ้า ตำบลกำแมด
อำเภออุทุม จังหวัดโสธร

ภาพกิจกรรม

งานประชุม การผลิตโคพื้นเมือง จังหวัดอุบลราชธานี 3 พฤศจิกายน 2549
ณ ห้องโสมท มหาวิทยาลัยราชภัฏอุบลราชธานี
จัดอาหารกลางวันประเภทอาหารพื้นเมืองและอาหารตะวันตกจากโคหลากหลายสายพันธุ์

การสำรวจพื้นที่ริมผาชายโขง

การลงพื้นที่ร่วมกับ สกว.

นักศึกษาและกลุ่มผู้เลี้ยงโค อ. โพธิ์ไทร

ช่วยโคคลอดยากระหว่างสำรวจ อ.เขมราฐ

การสำรวจการเลี้ยงโคริมเขื่อนสิริธร

การสำรวจสภาพป่าเขาชายแดนไทยลาว

การสำรวจพืชอาหารสัตว์

คุณลุงประกอบ บุญมา อดีตเจ้าหน้าที่กรมป่าไม้
ผู้เชี่ยวชาญการจำแนกพันธุ์ไม้ กับทีมสำรวจ

การสำรวจพืชอาหารสัตว์ประเภทไม้ยืนต้น

การสำรวจพืชอาหารสัตว์ประเภทหญ้า

การสำรวจพืชอาหารสัตว์ประเภทไม้พุ่ม

เส้นทางสำรวจไม่เหมาะแก่การนำยานพาหนะเข้า
ส่วนใหญ่เดินเท้า

ขณะทีมงานสำรวจพืชอาหารสัตว์

